

Classic Poetry Series

Hans Christian Andersen

- poems -

Publication Date:

2012

Publisher:

Poemhunter.com - The World's Poetry Archive

Hans Christian Andersen(2 April 1805 – 4 August 1875)

Hans Christian Andersen, referred to using the initials H. C. Andersen in Denmark and the rest of Scandinavia; was a Danish author, fairy tale writer, and poet noted for his children's stories. These include "The Steadfast Tin Soldier," "The Snow Queen," "The Little Mermaid," "Thumbelina," "The Little Match Girl," and "The Ugly Duckling."

During his lifetime he was acclaimed for having delighted children worldwide, and was feted by royalty. His poetry and stories have been translated into more than 150 languages. They have inspired motion pictures, plays, ballets, and animated films.

Early life

Hans Christian Andersen was born in the town of Odense, Denmark, on Tuesday, April 2, 1805. He was an only child. "Hans", "Christian" and "Andersen" were (and are) traditional and common Danish names.

Andersen's father, also Hans, considered himself related to nobility. His paternal grandmother had told his father that their family had in the past belonged to a higher social class, but investigations prove these stories unfounded. The family apparently was affiliated with Danish royalty, but through employment or trade. Today, speculation persists that Andersen may have been an illegitimate son of the royal family. In any case, King Frederick VI took a personal interest in him as a youth and paid for a part of his education. According to writer Rolf Dorset, Andersen's ancestry remains indeterminate. Hans Christian was forced to support himself. He worked as a weaver's apprentice and, later, for a tailor. At 14, he moved to Copenhagen to seek employment as an actor. Having an excellent soprano voice, he was accepted into the Royal Danish Theatre, but his voice soon changed. A colleague at the theatre told him that he considered Andersen a poet. Taking the suggestion seriously, he began to focus on writing.

Jonas Collin, who, following a chance encounter with Andersen, immediately felt a great affection for him, sent him to a grammar school in Slagelse, covering all his expenses. Andersen had already published his first story, *The Ghost at Palnatoke's Grave*, in 1822. Though not a keen student, he also attended school at Elsinore until 1827.

He later said his years in school were the darkest and most bitter of his life. At one school, he lived at his schoolmaster's home. There he was abused in order "to improve his character", he was told. He later said the faculty had discouraged him from writing in general, causing him to enter a state of depression.

Career

In 1829, Andersen enjoyed considerable success with a short story titled "A Journey on Foot from Holmen's Canal to the East Point of Amager". He also published a comedy and a collection of poems that season. Though he made little progress writing and publishing immediately thereafter, in 1833 he received a small traveling grant from the King, enabling him to set out on the first of many journeys through Europe. At Jura, near Le Locle, Switzerland, he wrote the story, "Agnete and the Mermaid". He spent an evening in the Italian seaside village of Sestri Levante the same year, inspiring the name, The Bay of Fables. In October, 1834, he arrived in Rome. Andersen's first novel, "The Improvisatore", was published at the beginning of 1835, becoming an instant success. During these traveling years, Hans Christian Andersen lived in an apartment at number 20, Nyhavn, Copenhagen. There, a memorial plaque was unveiled on May 8, 1935, a gift by Peter Schannong.

Fairy tales

It was during 1835 that Andersen published the first installment of his immortal Fairy Tales (Danish: ' 'Eventyr). More stories, completing the first volume, were published in 1836 and 1837. The quality of these stories was not immediately recognized, and they sold poorly. At the same time, Andersen enjoyed more success with two novels O.T. (1836) and Only a Fiddler.

Jeg er en Skandinav

After a visit to Sweden in 1837, Andersen became inspired by Scandinavism and committed himself to writing a poem to convey his feeling of relatedness between the Swedes, the Danes and the Norwegians. It was in July 1839 during a visit to the island of Funen that Andersen first wrote the text of his poem Jeg er en Skandinav (I am a Scandinavian). Andersen designed the poem to capture "the beauty of the Nordic spirit, the way the three sister nations have gradually grown together" as part of a Scandinavian national anthem. Composer Otto Lindblad set the poem to music and the composition was published in January 1840. Its popularity peaked in 1845, after which it was seldom sung. Andersen spent 2 weeks at the Augustenborg Palace in the autumn of 1844.

Travelogues

In 1851, he published to wide acclaim In Sweden, a volume of travel sketches. A keen traveler, Andersen published several other long travelogues: Shadow

Pictures of a Journey to the Harz, Swiss Saxony, etc. etc. in the Summer of 1831 (A Poet's Bazaar (560), In Spain, and A Visit to Portugal in 1866 (The latter describes his visit with his Portuguese friends Jorge and Jose O'Neill, who were his fellows in the mid 1820s while living in Copenhagen.) In his travelogues, Andersen took heed of some of the contemporary conventions about travel writing; but always developed the genre to suit his own purposes. Each of his travelogues combines documentary and descriptive accounts of the sights he saw with more philosophical excursions on topics such as being an author, immortality, and the nature of fiction in the literary travel report. Some of the travelogues, such as In Sweden, even contain fairy-tales.

In the 1840s Andersen's attention returned to the stage, however with no great success at all. His true genius was however proved in the miscellany the Picture-Book without Pictures (1840). The fame of his fairy tales had grown steadily; a second series began in 1838 and a third in 1845. Andersen was now celebrated throughout Europe, although his native Denmark still showed some resistance to his pretensions. Between 1845 and 1864, H. C. Andersen lived in 67, Nyhavn, Copenhagen, where a memorial plaque is placed.

Personal life

Meetings with Dickens

In June 1847, Andersen paid his first visit to Britain and enjoyed a triumphal social success during the summer. The Countess of Blessington invited him to her parties where intellectual and famous people could meet, and it was at one party that he met Charles Dickens for the first time. They shook hands and walked to the veranda which was of much joy to Andersen. He wrote in his diary, "We had come to the veranda, I was so happy to see and speak to England's now living writer, whom I love the most."

Ten years later, Andersen visited Britain again, primarily to visit Dickens. He extended a brief visit to Dickens' home into five weeks, to the distress of Dickens' family. Dickens stopped all correspondence between them, after the disastrous stay, much to the great disappointment and confusion of Andersen, who had quite enjoyed the visit, and never understood why his letters went unanswered.

Love life

In Andersen's early life, his private journal records his refusal to have sexual relations.

Andersen often fell in love with unattainable women and many of his stories are interpreted as references to his sexual grief. At one point he wrote in his diary:

"Almighty God, thee only have I; thou steerest my fate, I must give myself up to thee! Give me a livelihood! Give me a bride! My blood wants love, as my heart does!" A girl named Riborg Voigt was the unrequited love of Andersen's youth. A small pouch containing a long letter from Riborg was found on Andersen's chest when he died, several decades after he first fell in love with her, and after he supposedly fell in love with others. Other disappointments in love included Sophie Ørsted, the daughter of the physicist Hans Christian Ørsted, and Louise Collin, the youngest daughter of his benefactor Jonas Collin. The most famous of these was the opera soprano Jenny Lind. One of his stories, "The Nightingale", was a written expression of his passion for Lind, and became the inspiration for her nickname, the "Swedish Nightingale". Andersen was often shy around women and had extreme difficulty in proposing to Lind. When Lind was boarding a train to take her to an opera concert, Andersen gave Lind a letter of proposal. Her feelings towards him were not the same; she saw him as a brother, writing to him in 1844 "farewell... God bless and protect my brother is the sincere wish of his affectionate sister, Jenny."

Just as with his interest in women, Andersen would become attracted to nonreciprocating men. For example, Andersen wrote to Edvard Collin: "I languish for you as for a pretty Calabrian wench... my sentiments for you are those of a woman. The femininity of my nature and our friendship must remain a mystery." Collin, who only preferred women, wrote in his own memoir: "I found myself unable to respond to this love, and this caused the author much suffering." Likewise, the infatuations of the author for the Danish dancer Harald Scharff and Carl Alexander, the young hereditary duke of Saxe-Weimar-Eisenach, did not result in any relationships.

In recent times some literary studies have speculated about the homoerotic camouflage in Andersen's works.

Death

In the spring of 1872, Andersen fell out of his bed and was severely hurt. He never fully recovered, but he lived until August 4, 1875, dying of insidious causes in a house called Rolighed (literally: calmness), near Copenhagen, the home of his close friends, the banker Moritz Melchior and his wife. Shortly before his death, he had consulted a composer about the music for his funeral, saying: "Most of the people who will walk after me will be children, so make the beat keep time with little steps." His body was interred in the Assistens Kirkegård in the Nørrebro area of Copenhagen.

At the time of his death, he was an internationally renowned and treasured artist. He received a stipend from the Danish Government as a "national treasure". Before his death, steps were already underway to erect the large statue in his honor, which was completed and is prominently placed in Rosenborg Garden

("Kongens Have", sculptor A.V. Saabye, 1880) in Copenhagen.

Legacy

In the English-speaking world, stories such as "Thumbelina", "The Snow Queen", "The Little Match Girl", "The Ugly Duckling", "The Little Mermaid", "The Emperor's New Clothes", "The Steadfast Tin Soldier", and "The Princess and the Pea" remain popular and are widely read. "The Emperor's New Clothes" and "The Ugly Duckling" have both passed into the English language as well-known expressions. In the Copenhagen harbor there is a statue of The Little Mermaid, placed in honor of Hans Christian Andersen. April 2, Andersen's birthday, is celebrated as International Children's Book Day. The year 2005 was the bicentenary of Andersen's birth and his life and work was celebrated around the world.

In the United States, statues of Hans Christian Andersen may be found in Central Park, New York, Chicago's Lincoln Park and in Solvang, California. The Library of Congress Rare Book and Special Collections Division holds a unique collection of Andersen materials bequeathed by the Danish-American actor Jean Hersholt. Of particular note is an original scrapbook Andersen prepared for the young Jonas Drewsen.

The city of Bratislava, Slovakia features a statue of Hans Christian Andersen in memory of his visit in 1841.

The city of Funabashi, Japan has a children's theme park named after Hans Christian Andersen.

In the city of Lublin, Poland is the Puppet & Actor Theatre of Hans Christian Andersen.

A \$13-million theme park based on Andersen's tales and life opened in Shanghai at the end of 2006. Multi-media games as well as all kinds of cultural contests related to the fairy tales are available to visitors. He was chosen as the star of the park because he is a "nice, hardworking person who was not afraid of poverty", Shanghai Gujin Investment general manager Zhai Shiqiang was quoted by the AFP news agency as saying.

Influence

Contemporary literary and artistic works inspired by Andersen's stories include: "The Naked King" ("????? ?????? (Goliy Korol)" 1937), "The Shadow" ("???? (Ten)" 1940), and "The Snow Queen" ("????????? ?????????? (Sniezhenaya Koroleva)" 1948) by Eugene Schwartz: reworked and adapted to the contemporary reality plays by one of Russia's most famous playwrights. Schwartz's versions of "The Shadow" and "The Snow Queen" were later made into movies (1971 and 1966, respectively).

Sam the Lovesick Snowman at the Center for Puppetry Arts: a contemporary

puppet show by Jon Ludwig inspired by The Snow Man.

The Ugly Duckling ("?????? ?????") (Children's opera) - Opera-Parable By Hans Christian Andersen. For Mezzo-Soprano (Soprano), Three-part Children's Choir And the Piano. 1 Act: 2 Epigraphs, 38 Theatrical Pictures. Length: Approximately 28 minutes. The opera version (Free transcription) Written by Lev Konov (??? ?????) (1996). On music of Sergei Prokofiev: The Ugly Duckling, op. 18 (1914) And Visions Fugitives, op. 22 (1915–1917). (Vocal score language: Russian, English, German, French). The first representation in Moscow in 1997.

The Girl Who Trod on a Loaf by Kathryn Davis: a contemporary novel about fairy tales and opera.

The Snow Queen by Joan Vinge: an award-winning novel that reworks the Snow Queen's themes into epic science fiction.

The Nightingale by Kara Dalkey: a lyrical adult fantasy novel set in the courts of old Japan.

The Wild Swans by Peg Kerr: a novel that brings Andersen's fairy tale to colonial and modern America.

Daughter of the Forest by Juliet Marillier: a romantic fantasy novel, set in early Ireland, thematically linked to "The Wild Swans".

Birdwing by Rafe Martin, a young adult novel that continues the tale of "The Wild Swans" with the story of Ardwin, the brother whose arm remained a wing.

The Snow Queen by Eileen Kernaghan: a gentle Young Adult fantasy novel that brings out the tale's subtle pagan and shamanic elements.

"The Snow Queen", a short story by Patricia A. McKillip (published in Snow White, Blood Red)

"You, Little Match Girl", a short story by Joyce Carol Oates (published in Black Heart, Ivory Bones)

"Sparks", a short story by Gregory Frost (based on The Tinder Box, published in Black Swan, White Raven)

"Steadfast", a short story by Nancy Kress (based on The Steadfast Tin Soldier, published in Black Swan, White Raven)

"The Sea Hag", a short story by Melissa Lee Shaw (based on The Little Mermaid, published in Silver Birch, Blood Moon)

"The Real Princess", a short story by Susan Palwick (based on The Princess and the Pea, published in Ruby Slippers, Golden Tears)

"Match Girl", a short story by Anne Bishop (published in Ruby Slippers, Golden Tears)

Le Petit Claus et le Grand Claus, (film, 1964), ((Lille Claus og store Claus) by Jacques Prévert, and his brother Pierre Prévert, French TV 1964.

"The Pangs of Love", a short story by Jane Gardam (based on The Little Mermaid, published in Close Company: Stories of Mothers and Daughters)

"The Shepherdess and the Chimney Sweep", (film, 1980), French, by Paul Grimault and Jacques Prévert, French title : Le Roi et l'Oiseau (the king and the

bird).

"The Chrysanthemum Robe", a short story by Kara Dalkey (based on The Emperor's New Clothes, published in The Armless Maiden)

"The Steadfast Tin Soldier", a short story by Joan Vinge (published in Women of Wonder)

"In the Witch's Garden", a short story by Naomi Kritzer (based on The Snow Queen, published in Realms of Fantasy magazine, October 2002 issue)

"I Hear the Mermaids Singing", a short story by Nancy Holder (based on The Little Mermaid)

"The Last Poems About the Snow Queen", a poem cycle by Sandra Gilbert (published in Blood Pressure)

The Little Mermaid (2005) for children's chorus, narrator, orchestra by Richard Mills

"La petite marchande d'allumettes", film by Jean Renoir (1928)

"The Andersen Project" by Robert Lepage: Freely inspired from two stories by Andersen (The Dryad and The Shadow).

"The Little Mermaid (1989 movie) (Walt Disney Pictures) Based on the original story.

The Little Match Girl (2006 short) With the DVD Release of The Little Mermaid (Walt Disney Pictures)Based on the original story.

The Little Mermaid for actress, two pianos and chamber ensemble/orchestra. Ponyo got its inspiration from the Little Mermaid.

The Little Match Girl Passion - a choral work composed in 2007 by David Lang. It won the 2008 Pulitzer Prize in Music.

The Ghost, an episode in the third series of the British TV show Hustle is based on the theft of an Andersen manuscript from an old English manor house.

A Designer's Paradise, an episode in the fourth series of the British TV show Hustle bases a confidence trick around the story of The Emperor's New Clothes
Broken Angels (Merciless in the U.S.), a novel by Richard Montanari focuses on a serial killer who murders people in accordance with Hans Christian Andersen stories. Stories included are The Nightingale, Thumbelina, The Red Shoes, The Little Match Girl, The Steadfast Tin Soldier, The Tinderbox, What The Moon Saw, Anne Lisbeth, Little Claus and Big Claus, The Snow Man, and Little Ida's Flowers.

"Striking Twelve", a Staged Concert/Musical by the New York band, Groove Lily, about a grumpy guy reading "The Little Match Girl" on New Year's Eve.

"Until My Dancing Days are Done", a short story by Angela D. Mitchell that gave a modern gothic twist to "The Red Shoes." The story was published in Fables Magazine in October 2003, and in April 2004 was voted the 2003 Reader's Choice Award by the magazine's readers.

"The Song Is A Fairy-tale", 20 songs composed by Frederik Magle based on fairy tales by Hans Christian Andersen (1994).

"Prisoners" by Regina Spektor references Hans Christian Andersen.

Hans Christian Andersen Stories aka Andersen monogatari, a Japanese animated series from the 1970s

A. Bording

Hans Christian Andersen

A. Böttger

Hans Christian Andersen

A. Henselt

Hans Christian Andersen

A. Oehenschläger

Hans Christian Andersen

A. Stub

Hans Christian Andersen

Aarets Børn

Hans Christian Andersen

Abc-Bogen

Hans Christian Andersen

Abrahamson

Hans Christian Andersen

Adam Oehlenschläger. Den 26. Januar 1850

Hans Christian Andersen

Af Rhythmer I Castagnetter

Hans Christian Andersen

Aftendæmring

Hans Christian Andersen

Aftenen [en Aften Deilig, Som I En Roman!]

Hans Christian Andersen

Aftenlandskab

Hans Christian Andersen

Agnes Dunlop Og Michael Rosing

Hans Christian Andersen

Agnetes Vuggevis

Hans Christian Andersen

Ak, Var Der Dog Kun Et Eneste Sprog

Hans Christian Andersen

Amagerbonden Har Hollandsk Blod

Hans Christian Andersen

April

'- Frihed, synger Du, April!
med nyfødt Grønt og Sommer-Smil.'

*

(Strandveien).

En ung Herre (til Hest).
O, April! en deilig Maaned!
En Champagne-Maaned er Du!
Gjennem Snee og Vinterkulde
Du fremsprudler Liv og Varme.
Sommersol og Vinterhagel,
Marken Grøn, og dog lidt Snee!
Mig i Sind og Skind Du ligner,
Som en Draabe ligner Draaben.
Ungdomsglad jeg slynger Armen
Om hver buttet deilig Pige,
Trykker Kys paa Barm og Læbe;
Sværmer nu hos Pleisch og Minni, 1
Siger Vittighed, par Diable!
- Andre Tider Regn og Taage,
Slemme Breve uden Penge;
Creditorer slaae paa Døren. -
Det er nu en Hagelbyge!
Solen skinner! - bort med Griller!
Du April, min egen Maaned!
En Champagne-Maaned er du!

(han jager afsted).

Elskeren (under Træet).
Høit paa Grenen Fuglen gynger;
Hører dog, hvor smukt den synger!
Qviddrer lystigt, hvad den veed,
Synger om min Kjærlighed;

Nævner over tusind' Gange
Hendes Navn i sine Sange.
Hjertet finder atter Ro,
Thi jeg veed, hun er mig tro!
Fuglen.

Vinter-Kulden mig bortskræmmed'.
Bryllup er der nu i Hjemmet;
Bruden var Din Hjertenskjær, -
- Du forstaaer ei Sangen her - !

Elskeren.

Budskab den fra hende bringer,
O, saa saligt , sødt det klinger!
Mig hun seer paa Tankens Strøm
Og i hendes bedste Drøm.

Fuglen.

- Brud og Brudgom sad nu sammen,
Der var Lystighed og Gammen,
Smukt om Troskab blev der talt,
Men, - ak! Dig ei Talen gjaldt.

Elskeren.

Gud! til Dig jeg Tak vil sende;
Fader, ja Du gav mig hende!
Hun, min første Kjærlighed
Min i Tid og Evighed!

Lille Fugl! løft glad Din Vinge,
Hilsen Du til hende bringe;
Du om Troskab synge maa,
Ogsaa hun vil Dig forstaae!

*

Chor af de Kjørende.

Med Graad i Øie, med Smil paa Kind,
I Elskovs Drømme, i Sind og Skind,
Hvor ligner Du - o, Pigelil!

- April.

See Haabet med sin Blomsterkrands,
Dets hele Liv er kun en Dands!

Hvad fandt Du i dets Graad og Smil?

- April!

For Laurbærkrandsen paa sin Grav

Saa mangel Helt sit Liv hengav;

Maaskee han løb mod Dødens Piil

April!

Fortuna med sit Hersker-Blik,

Og Brittens Tro 2 i Politik,

Hvor ligne I og Eders Smiil
April!
Den hele Jord, det hele Liv,
Med Kjærlighed, med Sorg og Kiv,
Er med sin Stræben, Kamp og Smiil
April!

*

Vandringsmanden.
Nei, Frihed synger Du, April,
Med nyfødt Grønt og Sommer-Smiil!
Stolt svulmer frem hver Aae, hver Bæk,
Alt grønnes her den brune Hæk,
Og Sneen smelter bort paa Vang,
Mens Fuglen synger Friheds Sang!
En lille Fugl (paa Grenen).
Hen over Sø og salten Vand
Jeg kommer fra et fremmed Land;
Nær Polens Grændse Landet laae,
I Byen jeg en Galge saae,
Der var saa mange Navne paa.
Men Heltenavne man kun skrev,
Og Hædersstøtte Galgen blev,
Thi bøiede sig hver en Fri
Ærbødigt, mens han gik forbi,
Og aarle, alt ved Lærkens Slag,
Den stod bekrandset næste Dag.*
Jeg satte mig paa Støtten lidt,
Og sang mit Friheds Qvirrevit!

*Historisk Sandhed.

Eccho.

'Qvirrevit!'

Fuglen.

Ak! er min Friheds Sang ei meer?

Eccho.

'Ei meer!'

En skikkelig Mand.

Hvad behager? Her er allerede saadan en Qvinkeleren og Qviddren med Spurve
og Lærker! Alt det Fugle-Rak, vor Herre lader skabe, kommer strax og giver
deres Besyv! - Nu kan de da snart faae lidt i Skrotten igjen, nu Sommeren
kommer! Hvor det ellers er et deiligt Veir.

En Kritiker.

Hr. Forfatter! Gud bevare os! hvad tænker De paa? At lade saadan en Person komme ind her? Er det Orden? Er det Logik? Hvad skal denne skikkelige Mand i Friheds Maaned?

Forfatteren.

Det er just en poetisk Frihed.

Kritikeren .

Vil De bare see at faae ham ud! eller jeg skal lære Dem [rettet fra 'dem'] begge to! ['!' rettet fra '?']

Den skikkelige Mand.

Hvad? Faae mig ud! - Har jeg ikke Lov at spadserere i April Maaned? - Jeg fornærmer ingen, og jeg skylder, Gud skee Lov, heller ingen Noget.

Kritikeren.

Jeg skal rive ham ned 3 i Kritikkerne!

Den skikkelige Mand.

Kom han mig ikke saa! for jeg har en Søstersøn, der skal op til første Examen næste Aar, og han har allerede længe skrevet den Ene og den Anden en X for et U 4 i Bladene; - men uden Navn - det er en Fandens Dreng, tag han sig i Agt for ham. -

Forfatteren.

O Gud, mine Herrer, De sætte mig i den største Forskrækkelse! Kom dog ikke op at slaaes. -

Kritikeren.

Vil De forbyde os det! Hvad vil De med Deres skikkelige Mand her? Er De ikke selv Skyld i det Hele. Nu vil jeg banke ham -

Forfatteren.

Ja Gud bevare os! det er jo Frihedens Maaned.

(trækker sig tilbage).

En ung Maler.

(kommer med sin Mappe og sine Tegne-Redskaber).

Den friske grønne Eng med sine Damme,
Den knopped' brune Skov, den aabne Sø,
Og Skyerne ved Firmamentets Ramme,
Der i en violetblaa Taage døde,
Dem maler jeg, de blive skal mit Eie.

(Han sætter sig paa en Steen under Træet).

Smukt hæver sig det lille Fiskerleie!

See, Garnet hænger udspændt høit ved Strand!

Her ligger Baaden trukket op paa Land,

Og Græsset under den, for Solen skjult,
Staaer høit og tykt, men med et grønligt Guult.
To Smaa-Børn lege foran Huset hist
Med tørre Pinde og en Bøgeqvist. ['.' indsat her]
De plante dem en Have smukt i Solen,
Mens Bedstemoder her i Lænestolen
Maa tage Plads og lege med de Smaae.
De [',' slettet] som to muntre Vaarens [',' slettet] Alfer staae
Ved Vintrens Snee, hvor mangt et Minde hviler.
Ømt til de kjære Smaae den Gamle smiler!
Vandringsmanden.
Hvor festligt klinger over Bondens Vang
Fra Kirketaarnet Klokkens dybe Klang,
Mens Havets Bølger synge med fra Stranden;
Hør, det er Paaske, Christus er opstanden!
Bølgerne.
Sæt Dig her paa Stenen, ved det brune Tang,
Vi skal Dig fortælle mangan Havfrue-Sang.
Dybt, saa dybt dernede, paa den vaade Grund,
Bygge Havets Piger, under Øresund.
Der er' [',' slettet] smukke Blomster, Tangen er saa grøn,
Og - som Søens Lillier er den Havfrue skjøn!
Tidt i Sommer-Natten hun fra Dybet gaaer,
Leger da heroppe med sit lange Haar.
Hver April hun bringer, under Bølge-Sang,
Danmark Friheds-Krandsen af sit grønne Tang;
Og mens Vinter-Kysten blomstrer smukt igjen,
Synger Danmarks frelse ved Niels Ebbesen;*
Synger Brittens Skjændsel og hans fule 5 Smil,
Mens hun skjænker Danmark Krandsen for April!**

Hans Christian Andersen

Arreboe

Hans Christian Andersen

August

'Blomsten dufter, for at brydes!
Frugten modnes, for at nydes!
- Lev og nyd! trara! trara!'

*

Ja, Øieblikket ene er det just,
Der med sit friske Grønt din Vandring smykker,
Thi nyd det, som den duftende August,
Der mellem Vaaren og din Vinter bygger.

See Dig omkring, flyv ei saa vildt afsted,
Fra Livets Sol det gaaer til Gravens Skygge,
Og Sorgen sidder nok paa Hesten med,
Thi pluk hver Frugt, der skabtes for din Lykke.

Hvad Hjertet har, det har Du, søde Trøst!
Det Tabte findes ikke ved at græde;
Nei nyd! thi Livet er en evig Høst,
Og Øieblikket er saa riigt paa Glæde.

- - -

Heden trykker; Østens Varme blunder lidt hos os i Dag!
Som en ægte persisk Fyrste, vil jeg strække mig i Mag.
Grøften er mit Hovedgjærde, smukt den staaer med Kaprifol',
Egetræets grønne Grene skjærme mod den stærke Sol.
Flagrende, men luftig lette Skygardiner hænge ned;
Teppet, hvorpaa jeg har lagt mig, er et broget Blomsterbed.
Kløver, Rølleker, Papaver spille i den grønne Grund,
Og med modne Hindbær hænger Grenen lige ved min Mund.
Nyde, drømme, søde Lykke! see, ved Blomstens Hjerte tyst,
Ligger Bien sødt beruset, Blomst og Bie er Bryst ved Bryst.
Sommerfuglen lystigt flagrer, kysser hvert et broget Blad,
Synger ei, men hvidsker stille Kjærligheds - den veed nok, hvad! -
Ha! en kjølig Luftning zitrer gennem Skovens grønne Tag,
Høit paa Himlen staaer et Bjergland, Uveirsskyer Lag ved Lag;
Nu, som Kjæmpeseil de svulme, nu er det en Klippehal,
Hør det stærke Echo ruller gennem Bjergets dybe Dal.
Hver en Fugl sig bange skjuler, og et Gys i Skoven gaaer,

Mens i store Kredse Svalen Jorden med sin Vinge slaaer.
Skyen brister, Regnen strømmer, den betage vil mit Syn!
Himlen viser Flamme-Tanker, Videt gnistrer Lyn paa Lyn.

- I det lille lave Skovhuus staaer jeg, til det er forbi,
Men da Ruderne er knækked', ei for Regn jeg bliver fri;
Konen sidder paa en Træstol, dier Barnet, søde Lyst!
See, de butted' runde Fingre lægger det paa hendes Bryst!
Stormen rusker stærkt i Taget, flyver nu til Markens Neeg,
Favner dem og knækker Axet i sin Elskovs vilde Leeg.
Tys, nu sagtnes det derude, Himlen bliver atter blaa,
Hele Skoven, alle Blomster dobbelt duftende jo staae,
Og paa Horizonten Solen synker ned saa luerød,
Den sit vilde Flamme-Hjerte lægger nu i Bølgens Skjød.
Vindens kjøle, milde Luftning tørrer atter Blomstens Kind,
Høstfolk gaae nu hjem fra Marken, synge høit med muntert Sind.
Pigerne skal over Stænten, tør man ikke see derpaa? -
Skjørtet hænger fast ved Gjærdet, saa de Andre hjælpe maae.
See, hvor alle Blomster nikke! hvad de tænke, veed jeg klart,
Kunde man forstaae Mimiken, hørte man vist noget rart.

Fuglene.

Qvivit! qvivit! det gaaer afsted,
Nu oppe, nu dernede!
Mit Liv er Sang og Kjærlighed,
Mit Huus en Børnerede!

Ungersvenden.

Snart sover Alt, ja Stort og Smaat,
Paa Græs og grønne Grene,
Men jeg - ak! det er ikke godt,
At Mennesket er ene!

O, gid jeg var af Jern og Staal!
Mit Hjerte let kan faae det!
Det er mig ligesom en Aal,
Jeg kan ei holde paa det!

- - -

Hver en Luftning sover paa det grønne Blad,

Stille drømmer Blomsten midt i Duggens Bad.
Seer Du, Maanen kommer hist, hvor Krattet groer?
Lavt paa Horizonten staaer den rund og stor.
Ved den sorte Granskov Søen gjør en Bugt,
Klart i Vandet speiler Krattet sig saa smukt.
Tys! sig noget rører! mon en Fugl der fløi?
Nei, det er to Piger, stille! gjør ei Støi.
Barnligt, uskyldsglade, gaae de Arm i Arm.
Ha! de kaste Klædet fra den hvide Barm;
Høit de løfte Armen! see det smækre Liv! -
- O, nu blev' de borte bag det høie Siv!
Jeg kan ikke see dem, det var dog saa smukt!
Men der har vi Maanen over Søens Bugt.
Den kan staae og see dem, høit fra Skyens Vold,
Den kan see dem begge, og er dog saa kold! -
Hør, med Eet det pladsked', see en Ring saa bred!
Hele Søen bæver jo af Salighed.
Hver en Blomst ved Bredden lukker Øiet op,
Og de stolte Graner bøie deres Top!
Alt er Duft og Længsel, Natten er saa tys,
Søen dem omfavner, giver Kys paa Kys,
Trykker sig saa salig op til Bryst og Arm,
Aldrig dog den svulme kan som deres Barm.
Aldrig nogen Morgen den i Solens Skjær
Rødmet har saa deiligt frisk, som Kinden her!
Ingen Tid den viiste Himlen os saa klar,
Som den Uskylds-Himmel, den i disse har. -
Nu med Vandet, Pigen paa den anden slaaer,
Om de runde Skuldre falder deres Haar;
Maaneskinnet viser det saa tykt og stort -
- Men der gik jo Maanen! - det var grusomt gjort! -

Fiskeren.

Aakanden har sit Bæger lukt,
Den under Fladen svømmer;
I Vandet Maanen staaer saa smukt,
Det er det Blomsten drømmer:
At begge to
Dernede boe;
Hvad kan man ei i Drømme troe?
Jo,jo!

Jægeren.
Blomsten dufter, for at brydes,
Frugten modnes, for at nydes,
Ender Livet, var det da
Dog et jublende: 'Trara!'
Echo svarer, hør! 'ja, ja!
Lev og nyd, trara, trara!'

Hans Christian Andersen

Avis Aux Lectrices

Hans Christian Andersen

B. Bang

Hans Christian Andersen

B. S. Ingemann

Hans Christian Andersen

B. V. Beskov

Hans Christian Andersen

Baggrund Til Vignetterne

Hans Christian Andersen

Barn Jesus I En Krybbe Laae

Hans Christian Andersen

Basnæs

Hans Christian Andersen

Berlin

Hans Christian Andersen

Bibelens Job Ham Kjender Du Vel?

Hans Christian Andersen

Bogen Kom Først, Og Jeg Kom Sidst

Hans Christian Andersen

Bøgetræet

Hans Christian Andersen

Børnene Og Den Graa Morlille

Hans Christian Andersen

Bort Med Taarer, Bort Med Suk!

Hans Christian Andersen

Brev Til Fru Saabye

Hans Christian Andersen

Broderet Paa Et Guitarbaand

Hans Christian Andersen

Brudfolkene

Hans Christian Andersen

Bruden I Rørvig Kirke

Hans Christian Andersen

Brudstykke Af En Rundsang

Hans Christian Andersen

Burgos

Hans Christian Andersen

C. Bredahl

Hans Christian Andersen

C. Castenskjold

Hans Christian Andersen

C. Hauch

Hans Christian Andersen

C. Lund

Hans Christian Andersen

C. Molbech

Hans Christian Andersen

C. Neergaard

Hans Christian Andersen

C. Sjøborg

Hans Christian Andersen

C. Wilster

Hans Christian Andersen

C. Winther

Hans Christian Andersen

Cadiz

Hans Christian Andersen

Cavaleren Til Sin Dame

Hans Christian Andersen

Christian Voigt

Hans Christian Andersen

Christian Wulff

Hans Christian Andersen

Cid Lod Kalde Tvende Jøder

Hans Christian Andersen

Cigaren

Hans Christian Andersen

Cometen 1834

Hans Christian Andersen

Componisten Hagg

Hans Christian Andersen

Da Hun Sang

Hans Christian Andersen

Dagen Stiger

Hans Christian Andersen

Dampskibet Gudena

Hans Christian Andersen

Dandse, Dandse Dukke Min!

Hans Christian Andersen

Danserinden Augusta Nielsen

Hans Christian Andersen

Danmark Kommer Bouquetten Fra

Hans Christian Andersen

Danmark, Mit Fædreland

Hans Christian Andersen

Darro Givet Har Det Løfte

Hans Christian Andersen

De Dandse Med Castagnetter

Hans Christian Andersen

De Fattige Børn Paa Gaden

Hans Christian Andersen

December

'Hver sorgfuld Sjæl, bliv karsk og glad,
Ryst af din tunge Smerte,
Et Barn er født i Davids Stad,
Til Trøst for hvert et Hierte.'

*

(Juleaften).

Ungersvenden.
Dybt i mit Hjerte, hvor hun boer,
Et mægtigt Juletræ der groer,
Og det for hende ene.

Med Tankens Stjernelys det staaer,
Og Troskabs-Fuglen lifligt slaaer,
Bag Haabets grønne Grene.

Alt, hvad jeg har paa Jorden her,
Det finder hun paa Træet der,
Alt er for hende ene.

Jeg skal i Aften hende see,
Der leges Juul, hvo veed, maaskee
Hvad Himlen der mig bygger,

See hendes Sødskende, de Smaa,
Alt lyttende ved Døren staae,
Mens deres Træ hun smykker.

Børnene i Kammeret.
Waldemar.
Saae Du det store Træ, der kom igaar?
Jeg veed, nu er det plantet op derinde.
Og veed Du hvad? Det midt i Salen staaer,
Saa meget Stads paa Grenene de binde.
Jeg troer jeg faaer en nydelig Husar,
Og saa et Buur til begge mine Skader.

Jonna.

Men Jesu-Barnet aldrig seet jeg har,
Han kommer jo deroppe fra Gud Fader,
Og bringer os den hele Stads hvert Aar,
Hvor kan han komme ned og det saa stille?
Mon ogsaa Broder Viggo noget faaer,
Mon Jesu-Barnet veed, vi har den Lille?

Louise.

Det kan Du sagtens troe, til lille Broer
Han ogsaa noget deiligt Stads vil sende,
Han kom jo ned fra Himlen, sagde Mo'er,
Og saa maa Jesu-Barnet ham jo kjende.

*

(Gjenboens Huus).

(En gammel Pebersvend sidder ved Vinduet og seer over til dem).

Nu tændes Lysene paa Juletræet,
Ved Døren Børneflokket lytter til;
Tæt ved hverandre halvt de bøje Knæet
Og gennem Nøglehullet titte vil.
De lykkelige Smaae! sødt Hjertet banker,
Ja, Fa'er og Mo'er er ogsaa glad' som de -
Og jeg - hvorfor de tunge, mørke Tanker,
Jeg kan jo gennem Ruden Glæden see. -
- Lidt maa jeg aande paa den! Glasset fryser;
Iisblomsterne saa stærkt i Øiet skjær'. -
Hvor deiligt dog nu Juletræet lyser,
Hvor salig er dog Barne-Glæden der!
Hos mig - O, hvilken ganske anden Scene!
Som Fremmed selv hos Vennerne jeg staaer;
Med Sorgen, som med Glæden er jeg ene,
Ei noget Hjerte ved mit Hjerte slaer.
'En gammel Pebersvend', mig Verden kalder;
'O, han har aldrig kjendt til Kjærlighed!'
Nei, det var kun en Drøm i Ungdoms Alder,
Og hvad veed Verden om min Drøm Besked!
Jeg var ei smuk, jeg var ei blandt de Rige,
Og til den bedste Blomst dog Øiet saae;
'Vær min!' jeg drømte, voved' halvt at sige; -
Hvad kan man ei i Drømme falde paa!
I Rosens Rødmens Haab jeg vilde finde,
En anden kom - jeg saae endnu paa den.

Jeg saae, hvordan han Rosen monne vinde,
Og nu - er jeg en gammel Pebersvend.

*

De fattige Børn paa Gaden
(synge).
Barn Jesus i en Krybbe laae,
Skjøndt Himlen var hans Eie;
Hans Pude her blev Hø og Straa,
Mørkt var det om hans Leie!
Men Stjernen over Huset stod,
Og Oxen kyssed' Barnets Fod,
Halleluja, Barn Jesus!

Hver sorgfuld Sjæl, bliv karsk og glad,
Ryst af din tunge Smerte,
Et Barn er født i Davids Stad,
Til Trøst for hvert et Hjerte,
Til Barnet vil vi stige ind,
Og blive Børn i Sjæl og Sind.
Halleluja, Barn Jesus!

Digteren.

Nu til Enhver man Julegave skjænker,
Alt aander Glæde, Kjærlighed og Sang,
Hvad tør jeg bringe Dig, som Hjertet tænker,
Hvad tør jeg bringe første, sidste Gang?
Min Glædens Palme blev en bladløs Tjørn,
Da den sig stolt til Solen vilde hæve! -
Tag mine Digte, det er Hjertets Børn,
I Kjærlighed de blev, i den de leve;
De nævne Dig, - de flyve mod din Favn, -
Men tør ei sige deres [rettet fra: Deres] Moders Navn!
Som Pelikanen for dem hver jeg stod,
I Kjærlighed jeg følte Hjertet bæve.
Jeg har dem diet med mit Hjerteblod,
Og jeg maa døe! - hvo veed, om de skal leve?

*

(Julestuen).

Værten.

Nu Presenter til Enhver

Jeg vil dem fremvise!
Men bemærk, med hver især
Følger en Devise!

Ungersvenden.
Gid jeg dog et Haandtryk fik
Til Present fra Lise,
Og et ømt, et kjærligt Blik
Fulgte som Devise.

Studenten.
Granske, føle, muntert lee,
Aand og Skjønhed prise,
Esse non, videri, see,
Det er min Devise!

En ung Herre.
Nys gik Hjertet med! O Gud,
Det var en Betise.
Alting har jeg feiet ud,
Det er min Devise!

Mo'erylille.
Barn, betænk Du hver en Stund,
De Din Skjønhed prise:
'Sukkermund har Gift i Grund',
Men ei til Devise. -

En Søeofficeer.
Danske Sømands Trofasthed
Aldrig kan forlise.
Hjertet paa det rette Sted,
Det er hans Devise!

En Enke.
Livets Held en Mand mig bød,
Slig Present vi prise.
Gud skee Lov, min Mander død,
Det er min Devise!

Allesammen.
Man sig lidt fornøie maa,

Drikke godt og spise.
Glæden skal man holde paa,
Som en god Devise.

*

(Midnat. - en Kirkegaard).
Elskeren.
Kun Vint'rens Friskhed, ei dens Gys,
Har i mit unge Hjerte Sæde,
Smukt Himlen staaer med Julelys,
Og i mit Bryst er Juleglæde.

Hun elsker mig, hun kommer her,
Bag Kirken loved' hun at møde;
Hvo Kjærlighed i Hjertet bær',
Ei frygte kan for Gravens Døde.

De stige i det hvide Lag'n,
Jeg hører dem, saa dybt de sjunge;
Thi Julenat, det er et Sagn,
Faaer Alting Liv og Alting Tunge.

*

De Døde.
(medens de dandse rundt om Gravene).
Maanen skinner rund og klar,
Men, at her vi svæve,
Det er kun en Drøm, vi har,
Døde kan ei leve!

Tungt og haardt vort Tag er lagt,
Stuen er saa lille,
Fire Fjælle er vor Pragt,
Der er tyst og stille.

Dybt vi sove, Aar med Aar
Døer i Tidens Strømme,
Kun ved Midnat Hjertet faaer
Sine stærke Drømme.

Let som Taage, hvid som Liin,
I de Dødes Have

Dandse vi ved Maaneskin
Om de sorte Grave!

At ved Maanen rund og klar
Lysteligt vi svæve,
Det er kun en Drøm, vi har,
Døde kan ei leve!

Elskeren.
Nei, det er ei Drømmerie,
Jeg seer Eder svæve!

De Døde.
Det er kun Din Phantasie,
Døde kan ei leve!

Elskeren.
Jo, som Aander her I gaae
I de dunkle Gange.

De Døde.
Det er fælt at høre paa.
Ak! Du gjør os bange!
Gaae vi da igjen, o vee!
Siig det, Du, som lever.
Hu, er jeg et Spøgelse?
Skræk mig gjennembæver.
(de flygte ned i deres Grave):

Elskeren.
Kjærlighed forjager kjæk
Fra sit Stevnemøde
Hver en Frygt og hver en Skræk,
Ja, selv Gravens Døde.

Hun er ikke langt herfra,
Sees hun i det Fjerne,
I mit Hjerte tændes da
Glædens Jule-Stjerne!

Tiden.
Tys! tys!

Aarene brat henrinde;
Som et Suk, som et Kys,
De forsvinde.

Mit Gjenfærd.

(paa min Grav).

'Vær glad, mens Lampen ei er slukt;
At leve her er dog saa smukt.
Da skinner Solen lys og varm,
Da rækker Pigen Dig sin Arm,
Og om ei Hjertet følger med,
Du troer dog, det er Kjærlighed. -
- For hvad mit varme Hjerte gav,
Jeg fik - en kjølig, stille Grav;
Mens Solen skinner varm og stor,
Og Fuglen synger, Blomsten groer,
Jeg sover dybt, - min Gang er endt, -
Og Ingen har den Døde kjendt!'

Hans Christian Andersen

Den 22de April 1847

Hans Christian Andersen

Den 2den Februar 1864

Hans Christian Andersen

Den Bedste Drøm

Hans Christian Andersen

Den Dag, Vi Fødtes, Bliver Os En Fest

Hans Christian Andersen

Den Fremmede Fugl

Hans Christian Andersen

Den Frivillige

Hans Christian Andersen

Den Gang Vi Endnu Havde Vaar

Hans Christian Andersen

Den Jydske Hede I Regnveir

Hans Christian Andersen

Den Nye Sprøite

Hans Christian Andersen

Den Rædsfulde Time

Hans Christian Andersen

Den Stille Uge

Hans Christian Andersen

Den Unge Herr Petersen

Hans Christian Andersen

Den, Som Jeg Gav Af Mit Hjerteblod

Hans Christian Andersen

Der Er Et Huus Afsondret Ved Et Gitter

Hans Christian Andersen

Der Er Saa Øde Paa Heden

Hans Christian Andersen

Dødsenglen Flyver I Slimet Ham

Hans Christian Andersen

Du Er Poet

Hans Christian Andersen

Du Evige Gud, Saa Kjærlig Og God!

Hans Christian Andersen

Du Finder Din Lykke I Kjøbenhavn

Hans Christian Andersen

Du Skal Ikke Troe Al Snik Og Snak

Hans Christian Andersen

Du Som En Huusalf Stille Sysler Inde

Hans Christian Andersen

Du Stærke Død, Din Taushed Vækker Gru

Hans Christian Andersen

Dykker-Klokken

Hans Christian Andersen

E. Storm

Hans Christian Andersen

Efter Krigen

Hans Christian Andersen

En Glædes-Fest I Dag Vi Har

Hans Christian Andersen

En Lille Flugt Til Rom Den 8 Marts 1835

Hans Christian Andersen

En Moders Skaal

Hans Christian Andersen

En Seer Man Født For Prosa Og En For Poesi

Hans Christian Andersen

En Skyet, Guulgraa Luft Saa Tung Og Hed

Hans Christian Andersen

En Stemning

Hans Christian Andersen

En Ung Maler

Hans Christian Andersen

Er Fyren Af Adel, Og Pigen Har Penge

Hans Christian Andersen

Erindringen Gjemmer Saa Mangt Et Syn

Hans Christian Andersen

Et Evigt Liv Tør Jeg Ikke Kræve

Hans Christian Andersen

F. C. Sibbern

Hans Christian Andersen

F. H. Guldberg

Hans Christian Andersen

F. J. Hansen

Hans Christian Andersen

Fædrelandet

Hans Christian Andersen

Februar

'- Mark og Enge dækkes af den hvide Snee,
Paa de døde Blomster vil ei Livet see;
Dog, mens Vinterkulden trykker Jordens Kyst,
Anelse og Længsel fylder hvert et Bryst -!'

*

Maanen, som en Havfrue, fra den fjerne Old,
Svømmer hen ad Himlen, deilig, men saa kold.
Skoven staaer med Riimfrost, glimrende og hvid,
Drømmer vist i Natten om sin Sommertid,
Om de grønne Blade med den friske Duft,
Om de smukke Blomster og den varme Luft.
Ja, hvert Træ i Skoven har sin Sommer-Drøm,
Der, som Digter-Hjertets, dør i Tidens Strøm.
Mark og Enge dækkes af den hvide Snee,
Paa de døde Blomster vil ei Livet see;
Dog, mens Vinterkulden trykker Jordens Kyst,
Anelse og Længsel fylder hvert et Bryst.

Som et Skyggebilled', sat mod Luftens Blaa,
Staaer hist Herregaarden, der er Taarne paa!
Alt er gothisk gammelt, hvilket Malerie!
Ret som Riddertiden slumrede deri.
Under Vindebroen, ved de frosne Rør,
Er' i Muren Huller; der var Fængsler før.
Vaabenet med Indskrift over Porten staaer,
Og om Vindueskarmen kunstigt Løvværk gaaer.
Mellem to Karnapper groer en mægtig Lind,
Der, ad Vindeltrappen, vil vi træde ind.
Hvilke gamle Døre! og hvor de er' smaae!
Ovenover stolte Hjortetakker staae.

Gjennem hele Fløien strækker sig en Gang,
Maaneskinnet gjør den mere dyb og lang.
Riddersmænd og Fruer, mens vi gaae forbi,
See, som bundne Aander, fra hvert Malerie.
Hvem er vel hin Ridder med det mørke Blik?
Engang stolt og modig, han i Livet gik;
Mægtigt svulmed' Hjertet, Jorden har ham gjemt,

Ei hans Slægt man kjender, her hans Navn er glemt!
Hvilken deilig Qvinde! Liv og Aand man seer.
Og af disse Former er nu intet meer?
Intet meer, undtagen dette Farvespil,
Som hver Livets Sommer meer henbleges vil!
Dette Smil om Munden, dette Tanke-Blik,
Denne Sundheds-Farve hendes Kinder fik;
Alt er Støv og Aske, Alt i Jorden gjemt,
Og, som Hjertets Drømme, Sorg og - Glæde, glemt!

Tys! fra Salen klinger Toners Harmonie,
Hornets dybe Klage smelter hen deri.
Dersom hvert et Hjerte, hørligt, Toner fik,
Hver en Fryd og Smerte fremsteeg i Musik,
Hvilken Aande verden, fuld af Poesie:
Saga har i Noder Stykkets Melodie;
Folkets Drøm om Frihed dør, som Hornets Klang,
Men selv den er Takter til en Friheds Sang.

Hvert Portrait paa Væggen, mens jeg gaaer forbi,
Aandes halvt tillive ved min Phantasie.
Sært Musikken klinger; Sang og Lystighed
Bruser gennem Salen; dog ei dette Sted
Er det, vi vil gjæste! nei, her ganske nær
Tvende Smaabørn bygge; lad os komme der!

See, en lille Pige og en ældre Dreng,
De har her i Stuen hver sin egen Seng.
Barnehjertet drømmer uden dybe Suk -
Er Du, Barneverden, da saa stor og smuk?
Græder ikke Barnet bittert, tungt og haardt
For den pæne Dukke, man har taget bort?
Lige salt er Taaren, lige Hjertet slaer,
Som hos os, naar Haabet isner i sin Vaar.
Men med Taaren triller ogsaa Sorgen hen,
Og paa Kinden sidder Smilet sødt igjen.

Naar en Brand man svinger lysteligt omkring,
Gløde der jo Ringe ved de raske Sving.
Ja, et enkelt Lyspunkt i sin snare Flugt
Skaber Barndoms Verd'nen dobbelt stort og smukt.
Lad Forstanden sige: 'det var simple Ting!'

Rundt om Verd'nen staaer det, en Saturnus Ring.
Taager, ved det Fjerne, selv som Skyer staae,
Hvor Erindrings-Solen maler Roser paa.

Ja, en Drøm saa deilig, fuld af Drømme selv,
Er' de korte Timer paa vor Barndoms Elv!
Alt har Liv og Hjerte paa vor første Vei,
Og vi er' uskyldig', thi vi veed det ei. -
Hjertet fast sig klynger til de kjære Smaa,
De er' just saa store, de kan Himlen naae!
See de to herinde, hver med Haand ved Kind,
Øinene halv lukked', de vil sove ind;
Men hvor kan de sove! Glæden vil det ei!
Tænk, imorgen skal de, o, saa lang en Vei!
Første Gang just er det, de skal til en By,
Og en stor, betænk dog! - Var det Morgengry!

'O, var det dog Morgen!' sukke begge to.
Hjertet vil iaften ikke gaae til Ro;
Tanke følger Tanke, skaber Alt saa smukt,
De er' alt paa Reisen med den første Flugt.
Øiet meer sig lukker; Pigen sover nu,
Hører ei, hvor Broder hvisker: 'sover Du?'
Hun om Reise drømmer, han har ingen Ro.
Sove? Han? Bevar' os! hvor kan Sligt man troe!
Vaagen Alt han skuer, o, var det dog Dag!
Anelse og Længsel driver Pulsens Slag. -
- Ha! det er alt Morgen, rask det gaaer afsted,
Barnehjertet synger høit af Salighed:

Ud i Verden! rask afsted!
Det er, see dog bare!
Ret som Mark og Eng løb med,
Os det er, der fare.

Nu paa Land og nu paa Sø,
Som det sig kan skikke,
Gid jeg dog maae aldrig døe!
Nei, det vil jeg ikke!

Reise bort med Faer og Moer -
Det er, som jeg svæver!

Verden er saa stor, saa stor!
Gud skee Lov, jeg lever!

Blomsterne under Sneen.
Gjennem Sneen Solens Guld
Falder paa min Pande,
Løfter mig fra sorten Muld
Op til Lysets Lande.

Sneen smelter for min Kind,
Kjærlighed jeg drømmer,
Men den kolde, skarpe Vind
Død mig gennemstrømmer!

Børnene i Vognen.
Intet Træ har Blade paa,
Hvid' er Mark og Enge!
Men, hvor kan dog Krattet staae
Med sit Løv saa længe?
See, med bruunt og gule Haar,
I den hvide Snee det staaer!

Løvet.
Engang deelttes Verden ud
Mellem Djævelen og Gud;
Da til Mennesket de kom,
Blev' de begge enig' om,
At saalænge, som eet Blad
Endnu fast paa Grenen sad,
Skulde Sjælen Gud tilhøre,
Ingen turde ondt den gjøre;
Djævelen sin Deel først fandt,
Naar det sidste Blad forsvandt.
Derfor lod den gode Gud
Først, naar Krattet springer ud,
Og det nye Grønt vi finde,
Alt det gamle Løv forsvinde.
Fast det staaer fra Top til Rod;
Thi vor Herre er saa god! *
* et Sagn.

Postkarlen.

Her i denne lille By,
Der har næsten reist sig ny,
Skal engang - naar, har jeg glemt -
Fjenden have hæret slemt;
Alting sank i Brand og Gruus.
- Yderst laae et lille Huus,
Det var Aften, Lys man tændte,
Fjenden var mod Nat i Vente. -
Hvilken Jammer! hvilken Nød!
Bittre, salte Taare flød.
Kun den gamle Bedstefaer
Sad taalmodig, taus i Krogen;
Intet Suk hans Læbe bar,
Fromt han sang af Psalmebogen:
'Herren i vor Nød og Vaade [rettet fra Baade]
Kan en Skandse om os slaae!'
Sønnen hørte mørkt derpaa,
Hvor var der vel Hjælp og Naade?
'Aldrig meer', det var hans Ord,
'Skee Mirakler paa vor Jord!'
Men den Gamle, from og rolig,
Psalmen sang i Sorgens Bolig;
Og de lytted' til hans Sang,
Folded' Hænderne og bade,
Sang med ham endnu en Gang.
Som de da i Kredsen sadde,
Graaden svandt fra deres Kind,
Og de sov saa stille ind.
- Natten gik, de vaagned' trøsted',
Der var Fred og Ro i Brystet.
Taus de lytte. Alt er stille.
Døren nu de aabne ville,
Men den viger ei, thi see,
Huset ligger skjult i Snee!
Det har fyget stærkt i Nat,
Men ei Byen man kan kjende,
Alt i Gruus og Ild er sat
Af den kaade, grumme Fjende;
Kun det lille Huus i Sneen
Saae de ei - det Frelse fik,
Medens Døden grumt med Leen
Gjennem mangt et Hjerte gik.

Herren selv, som kjender Trangen,
Havde under Psalmesangen
Dækket det mod Ild og Landse,
Bag ved Sneens hvide Skandse. *
* Et Folkesagn.

Fuglene.

Smaabørn, kjør kun rask afsted!
See, qvivit! vi komme med.
Det er Fastelavn i Dag,
Vi skal til et lystigt Lag;
Katten, som vil faae os fat,
Har de nu i Tønden sat.
Fare! Fare! Krigsmand!
Døden skal han lide,
Han kom dog til allersidst
I den sorte Gryde!

Børnene.

Snart vi nu til Byen naae!
Der er' mange Taarne paa.
O, den er saa stor, saa stor!
O, men see, Du søde Moer!
See, en levende Husar,
Som Du os ham tegnet har!
Levende med Hest og Spiir,
Ikke malet paa Papiir!
Her er Byen! søde Gud!
Saadan seer vist Himlen ud.

Digteren.

Byen er snæver, Barmen mig trang!
Hvad siger Verden og hun om min Sang,
Mit Hjertes blodige Straale?

Drengene paa Gaden.

'Hvem vil see Spilleværker for Knappenaale?!

Hans Christian Andersen

Fire Fjæle Er Vor Pragt

Hans Christian Andersen

Flodleiet Ligger Udtørret

Hans Christian Andersen

For Danmark!

Hans Christian Andersen

Foran I Et Exemplar Af,,Eventyr

Hans Christian Andersen

Forhæng For Vignetterne

Hans Christian Andersen

Formens Evige Magie

Hans Christian Andersen

Fortrøstning

Hans Christian Andersen

Fra Min Reise I Foraaret 1872

Hans Christian Andersen

Fra Qvirinalhaven

Hans Christian Andersen

Fra Vesterhavets Lande

Hans Christian Andersen

Fremad!

Hans Christian Andersen

Fremsagt Af Hr. Ch. Schmidt Ved Hans Sommerforestilling I Casino 1853

Hans Christian Andersen

Friskt Skyder Hverdagslivet Sine Ranker

Hans Christian Andersen

Frøken Christy Hohlenberg

Hans Christian Andersen

From The Philosopher's Stone

Now she heard the following words sadly sung,—

“Life is a shadow that flits away
In a night of darkness and woe.”

But then would follow brighter thoughts:

“Life has the rose's sweet perfume
With sunshine, light, and joy.”

And if one stanza sounded painfully—

“Each mortal thinks of himself alone,
Is a truth, alas, too clearly known;”

Then, on the other hand, came the answer—

“Love, like a mighty flowing stream,
Fills every heart with its radiant gleam.”

She heard, indeed, such words as these—

“In the pretty turmoil here below,
All is a vain and paltry show.”

Then came also words of comfort—

“Great and good are the actions done
By many whose worth is never known.”

And if sometimes the mocking strain reached her—

“Why not join in the jesting cry
That contemns all gifts from the throne on high?”

In the blind girl's heart a stronger voice repeated—

“To trust in thyself and God is best,
In His holy will forever to rest.”

But the evil spirit could not see this and remain contented.

Hans Christian Andersen

Fru A. C. D. Drewsen, Født Lassen

Hans Christian Andersen

Fru Bournonville

Hans Christian Andersen

Fru Grove, Født Fenger

Hans Christian Andersen

Fru O'Neill

Hans Christian Andersen

Fru V. Beskov

Hans Christian Andersen

Fyen

Hans Christian Andersen

G. C. Delbanco

Hans Christian Andersen

Gaa Til Theatret! — Ved Himlens Stjerner

Hans Christian Andersen

Gamle Gunhild Fra Barselstuen

Hans Christian Andersen

Gefion

Hans Christian Andersen

Georg Carstensen

Hans Christian Andersen

Giv Af Dit Hjerte Til Folk Og Til Slægt

Hans Christian Andersen

Gjengangerbrevenes Forfatter

Hans Christian Andersen

Gjør Ægteskabs Tilbud I Dags-Avisen

Hans Christian Andersen

Graat Veir

Hans Christian Andersen

Granattræ, Citrontræ, — Ja Slige Høibaarne

Hans Christian Andersen

Granattræet

Hans Christian Andersen

Grev Joachim Moltke-Bregentved

Hans Christian Andersen

Grønne Flod, Du Strømmer Sorgfuld

Hans Christian Andersen

Gud Fader I Himlen, Hvor Er Du Dog God!

Hans Christian Andersen

Gud, Almægtige! Hvad Er Det?

Hans Christian Andersen

Gurre

Hans Christian Andersen

H. C. Bunkeflod

Hans Christian Andersen

H. C. Sneedorf

Hans Christian Andersen

Hæv Dig Vor Sang! Her Synger Stort Og Smaat

Hans Christian Andersen

Haste

Hans Christian Andersen

Havblik

Hans Christian Andersen

Havfruen Ved Samsøe

Hans Christian Andersen

Hegels 'Philosophie Der Geschichte'

Hans Christian Andersen

Held Mig! Granada Jeg Seer

Hans Christian Andersen

Henriette Wulff

Hans Christian Andersen

Herman Løvenskjold

Hans Christian Andersen

Herregaards-Skytterne

Hans Christian Andersen

Herrens Bøn

Hans Christian Andersen

Hilsen Af Norske Og Svenske Frivillige, Som Deeltog I Kampen De To Første Krigsaar

Hans Christian Andersen

Hjemvee

Hans Christian Andersen

Hjerte-Suk Til Maanen

Hans Christian Andersen

Hjertets Melodier

Hans Christian Andersen

Hjertetyven

Hans Christian Andersen

Hør Spurven Derude

Hans Christian Andersen

Hører Du Havets Susende Tone

Hans Christian Andersen

Hr. Mickel I Odense

Hans Christian Andersen

Hun Er Som En Rose, Saa Frisk Og Blød!

Hans Christian Andersen

Hvad Der Skal Skee, Det Skeer, Græd Du End Blod;

Hans Christian Andersen

Hvad Ei Et Solkys Folder Ud

Hans Christian Andersen

Hvad Jeg Elsker

Hans Christian Andersen

Hver Af Os Gjemmer I Sin Hjertekrog

Hans Christian Andersen

Hvil Sødt

Hans Christian Andersen

Hvile Paa Heden

Hans Christian Andersen

Hvis Du Forstod Mit Hjertes Suk

Hans Christian Andersen

Hvis Høit I Juletræets Top

Hans Christian Andersen

Hvis Thorvaldsen Dig Saae, O, Søde Lykke

Hans Christian Andersen

Hvo Skal Jeg Troe?

Hans Christian Andersen

Hvor Det Er Selsomt At Se Ungdom Døe

Hans Christian Andersen

Hvor Flyver Min Tanke Imorgen Den Dag?

Hans Christian Andersen

Hvor Himlen Har Stjerner! Jeg Kjender Jo Hver

Hans Christian Andersen

Hvor Skulde Jeg Kunne Glemme

Hans Christian Andersen

Hytten

Hans Christian Andersen

I Afrika

Hans Christian Andersen

I Afrikanerbyen

Hans Christian Andersen

I Dandsen

Hans Christian Andersen

I Dette Jordlivs Forgjængelighed

Hans Christian Andersen

I En Ung Norsk Componists Album, Da Han Reiste Til Rom

Hans Christian Andersen

I Fru Tesdorphs Stambog

Hans Christian Andersen

I Granada, Gjennem Byen

Hans Christian Andersen

I Graven Gjemmes Vor Jordlivs Kjol

Hans Christian Andersen

I Lignende Anledning, Fremsagt Af Carl Price

Hans Christian Andersen

I Norden, I Kakkelovns-Krogen

Hans Christian Andersen

I Orienten Nattergalen

Hans Christian Andersen

I Prindsesse Dagmars Stambog

Hans Christian Andersen

I Riddertiden, Som De Alle Vide

Hans Christian Andersen

I Rom

Hans Christian Andersen

I Rom 1841

Hans Christian Andersen

I Rummets Store Uendelige

Hans Christian Andersen

Imellem Fattigt Græs Og Urt

Hans Christian Andersen

Improvisation

Hans Christian Andersen

Improviseret Skaaltale For Etatsraad Melchior

Hans Christian Andersen

Indskrift Paa En Kirkeklokke

Hans Christian Andersen

Indskrift Paa En Ny Bygning

Hans Christian Andersen

Indskrift Paa Rammen

Hans Christian Andersen

Ingen Kjender Mig, Ingen Kjender Jeg

Hans Christian Andersen

Inscriptioner I Bazaren For Sygehjemmet 1854

Hans Christian Andersen

J. Baggesen

Hans Christian Andersen

J. C. Boye

Hans Christian Andersen

J. C. Tode

Hans Christian Andersen

J. Ewald

Hans Christian Andersen

J. L. Heiberg

Hans Christian Andersen

J. Rein

Hans Christian Andersen

J. Thiele

Hans Christian Andersen

Ja Guult Og Rødt Er Spaniens Farver

Hans Christian Andersen

Ja Vel, Vi Er Midt I November

Hans Christian Andersen

Januar

'- Nyfødt Aaret er vorden!
Stolt, med den flagrende Lok, i Storm og i Blæst,
Paa sin vingede Hest
Jager Tiden hen over Jorden - !'

*

Vandringsmanden.
Et Hjem for Samojed og Pescheræ
Viser den frosne Jord med sin Snee;
Men her, som i et Feeland at see,
Staaer det riimfrosne Træ
Og løfter mod Solen sin glimrende Green
Mod en Luft, som Italiens, sortblaa, men reen.
Det er deiligt at see,
Hvor over den hvide Snee
Den sorte Rovfugl svæver,
Og Hytterne hist, hvor Røgen sig hæver,
Hvor Pigen strøer Korn af sin lille Kurv
For den quiddrende Spurv.
- Ja, nyfødt Aaret er vorden!
Stolt med den flagrende Lok, i Storm og i Blæst,
Paa sin vingede Hest
Jager Tiden hen over Jorden,
Trykker med faderlig Arm
Sine Børn, de kommende Aar, til sin Barm.
Er Maanen i Næ tolv Gange vorden,
Svæver et Barn fra hans Bryst til Jorden,
Hvorfra den ventende Broder vil stige
Igjen til sit evige Rige.
Thi Himmelens mægtige Blaa er det Hav,
Hvor Aaret forsvinder,
Hvorfra det nye oprinder
For vor Jord, denne altid blomstrende Grav.
Tiden
(paa sin vingede Hest).
Min Jord, Du er saa skjøn at see
I Sommer-Grønt, i Vinter-Snee!
Din Kamp, Din Færdsel, Død og Liv,
Alt peger til et Guddoms-Bliv!

Du Hvilepunkt for Tanken gav;
Først saae jeg kun et Taage-Hav,
Det maatte snart for Lyset døe,
Og Du fremstod, men alt var SØ!
Da voxte frem den første Ø,
Med Skov og Frugt og Blomster smaae,
Og Mennesket sin Skaber saae.

Hvert Aar et Barn jeg sendte ned,
Og gennem Had og Kjærlighed
Det atter sig til Himlen svang,
Naar Maanen skifted' tolvte Gang.

Vandringsmanden.

See de henrundne Aar, som bevingede Smaa,
Svæve hen i det Blaae.
Men det yngste, smukt, med et flagrende Haar,
Nærmest ved Faderen staaer;
Verden det nævner: 'det gamle Aar'.
Det stirrer mod Jordan tilbage,
Hører dets Klage!

Tiden.

Hvorfor staaer Øiet fuldt af Graad?
Paa Jordan har Du endt din Daad,
Alt voxer der for Herrens Meed,
Til Frihed, Kraft og Kjærlighed.
Det yngste Barn vel græder meest,
Men har det derfor Sorger fleest?

Det gamle Aar.*

Hvor mellem Myrter og glødende Frugter
I Bugter
Floderne gaae
I den tryllende Nat, under sydlige Blaa,
Eet, kun Eet i Naturen jeg saae:
Kulsorte Ravne med hæse Skrig
Fløi om svævende Liig,
Og de sang, jeg det hører paa ny!
'- Stille det er i den mægtige By,
Stille, som her under Galgen.
Guitaren toner ei længer mod Sky,

Sværdet i Balgen!
 Beder og drømmer, Qvinde og Mand,
 I Tajos og Ebros blomstrende Land.
 - Fra Fængslernes pestfyldte Gange,
 Hvor Vandet steeg om den døende Fange,
 Hørte jeg Suk og Forbandelsens Skrig;
 Rundt om saae jeg tusinde blodige Liig;
 Ungdommens Slægt,
 Under Lænkernes Vægt,
 Sendt bort, langt bort over Hav,
 Til Africas brændende Grav,
 Medens Munkene stolt, ved Orgelets Klang,
 Sang en Vuggesang,
 Og jeg, paa min sorte, fjedrede Vinge,
 I mægtige Ringe,
 Mig svang om Don Miguel's Slot
 Og sang for min Drot!'

- Saa qvad den sorte skrigende Ravn.
 Men Friheds Hymner lød fra Frankrig's Havn,
 Og Folket steeg paa Aandens stolte Bane;
 Thi plantede jeg kjækt den franske Fane
 Paa Atlasbjerget - - steeg igjen derned,
 Men fandt kun Striid og Stræben, uden Meed.

- Hvor Donaufloden sig i Bugter snoer,
 Hvor Vinen paa de varme Bjerge groer,
 Jeg saae det ladte Træskib glide frem,
 Den stolte Flod bar Rigdom til sit Hjem.
 Mod Natten sov den raske Bonde ind,
 Med Sundheds-Æblet paa sin runde Kind,
 Ved Dag-Gry laae han død - et sortblaa Liig,
 Og hvor jeg kom, lød Skræk og vilde Skrig,
 Thi Pestens fule Sot det monne være.
 Den kom fra Ruslands Død-indviede Hære,
 Hvis halve Magt, hvorhen mit Øie saae,
 Som Aadsler paa de øde Marker laae,
 Ja Ven og Fjende, henslængt Favn i Favn,
 Et Bytte for den sultne Ulv og Ravn;
 Men Himlen brændte i den røde Lue.

- I Grændsebyen, i den lave Stue,
 Jeg saae en gammel Bedstemoer i Krogen;
 Hun sad med Bibelen, hun aabned' Bogen
 Og læste høit: - 'Den Rige havde

Eet tusind Faar, den Fattige kun eet,
 Da tog den Rige dette eneste - -'
 Hun standsede, Graad stod i hvert et Øie,
 Og Sønnen, o, jeg husker det saa nøie!
 'Hvor ligner det et Sagn', begyndte han,
 'Som I og jeg og alle har oplevet;
 Kun kom Propheten ikke der og sagde
 Til ham, som gjorde dette: 'Du est Manden!'
 - Tre Naboer - de vare mægtige -
 Faldt paa at ville dele mellem sig
 Den mindre rige Naboes Eiendomme;
 Den Mægtigste tog selv hans Børn fra ham,
 Og sendte disse bort, langt bort derfra,
 Behandlede ham som en Hund i Lænke,
 Og Lænken trængte ind i Kjødet paa ham,
 Han havde intet mere - kun sit Navn,
 Sit gamle Hæders-Navn, selv dette skulde
 Udslettes nu. Da kogte Blodet i ham,
 Han voved' Kampen mod den Mægtige;
 Han kun forlangte Livet og sin Frihed!
 Han stred. Han stred alene, uden Hjælp;
 Og Mængden græd ved Mandens store Jammer,
 Men taalte roligt dog, man slæbte ham
 Til Slagterbænken, det forlangte jo
 Den mægtige, den stolte Herres Ære!
 Han taug - jeg svang mig bort fra Friheds Grav
 Over det svulmende Hav.
 - Dybt, hvor Naturen synes at sove,
 Hvor de vilde Huroners Tal
 Søge Fjendernes Hjerneskal,
 Hvor den svulmende Flod
 Bliver Skum ved Fjeldmassens Fod,
 I Amerikas uendelige Skove;
 Hvor i Kredse Fuglene steeg
 Om en tusindaarig Eeg,
 Og hvor atter Stilheden, dyb og lang,
 Gjorde Barmen trang,
 Der saae jeg en Flok, nei en Hær,
 Qvinder og Børn,
 Hvem Øxen brød Vei over Skovens Tjørn
 Ved det blaa-hvide Maaneskjær.
 Indfødte, Kristne ved Daab og Ord,

I det blomstrende Fædreneland,
Forjagne fra Hjem og dyrkede Jord
Af den hvide Mand. -
Frihedens Land, med stigende Flor
Du hæver Dig blomstrende stor,
Mens de ældste Slægter vige og svinde!
Ja mod Vest, høit mod Polen,
Som Solen,
De hendøe bag Bjergenes Tinde.
- Dog, eet Sted fandt jeg Kjærlighed og Fred,
Hvor Bautastenen staaer ved Søens Bred,
Hvor Bøgen voxer, deilig uden Lige,
Og Danmark kaldte man det lille Rige!
- Ja der, og ved det stolte Dovrefjeld,
Flød, uden Bloddaab, Friheds Kildevæld,
Og Blomst og Frugt mit Øie kunde see,
Som Kornets Spiren under Vinter-Snee.

Tiden.

Og end Du græder, skjøndt Du saae,
Hvordan der Liv bag Døden laae?
Aarhundredet, som Aaret, har
Jo først sin kolde Januar!
Kan alt i den dit Øie see
Det Grønne bag den hvide Snee,
Da maa dit Hjerte glad Dig spaae,
Hvad Vaarens Kampe bringe maae.
Alt grønne Spirer Danmark har,
Og Jorden Friheds Januar! -

Vandringsmanden.

Forstod jeg dig, Du Tidens stærke Aand?
Forstod jeg vel Naturens dybe Tale?
Snart sprænges alle Vintrens snevre Baand,
Og Sandheds Sol bestråler Fjeld og Dale!
Din Januar al Jorderige fik,
Snart Aandens Vaar de frie Slægter prise,
Af Januar fik Danmark Frederik,
Og Danmark kan det første Grønt fremvise!

Hans Christian Andersen

Jeg Elsker Dig

Hans Christian Andersen

Jeg Er Som Et Vand, Som Det Dybe Vand

Hans Christian Andersen

Jeg Fik Et Brev Fra Hende, Som Du Veed

Hans Christian Andersen

Jeg Føler Dit Lille Hjerte Dikke

Hans Christian Andersen

Jeg Gav Dem Mit Fulde Hjerte

Hans Christian Andersen

Jeg Jubler Af Fryd Paa Fremmed Strand

Hans Christian Andersen

Jeg Troer, At Der Før En Verden Var

Hans Christian Andersen

Jeg Var Et Jordens Barn

Hans Christian Andersen

Johanne Drewsen Og C. Von Krieger

Hans Christian Andersen

Julesang I Det Collinske Huus

Hans Christian Andersen

Juli

'- Alting svulmer, alting gynger,
Bølge, Luft og Hierte synger
Høit din Priis, Du stolte Hav'.

'- Armen jeg om Vennen slynger,
Hiertet sig til Hiertet klynger;
Hver en Sorg, som Barmen tynger,
Svinder hen i Blomsterduft!'

*

Gjærdet staaer med vilde Roser,
Nedenfor er' Tørvemoser,
Storken der paa røde Hoser
Fisker i det lave Vand.

Under disse gamle Pile,
Her paa Stenen vil jeg hvile,
See omkring mig mange Mile,
Medens Garnet de udspile
Nede ved den blanke Strand.

Mægtigt trykker Søen Furen,
Hvor, omkranset af Naturen,
Fiskerhytten staaer med Muren,
Overgroet af Bukketjørn!
Inde toner Aftensangen,
Mens, med Seilet løst om Stangen,
Baaden lige sætter Gangen
Ind mod Kysten, hvor i Tangen
Lege halvt afklædte Børn.

Lille Baad, det er min Villie,
At med Dig paa Søens Tillie,
Over Skummets hvide Lillie,
Svæver jeg til Skibet der;
Stolt det staaer med sine Master,
Medens Solen, som en Aster,
Rund og rød i Bølgen haster,
Og sin sidste Straale kaster
Hen ad Skibets Seil og Ræer!

Intet Anker længer tynger,

Alting svulmer, Alting gynger,
Bølge, Luft og Hierte synger
Høit din Priis, du stolte Hav!
Du er skjønn, naar Bølgen tier,
Øen ved dit Hierte dier,
Til Begeistring Du indvier
Os ved Stormens Melodier,
Skjøndt hver Bølge er en Grav!

Lystig bort, Du raske Skipper!
Mellem Brændinger og Klipper,
Til, hvor Nordens Bjerg-Pynt slipper
Ved den iisomkrandste Pol.
Snart igjen vi vexle dette,
Vi det tunge Anker lette,
Havet ligger, som en Slette,
Palme-Øer Fladen spætte [komma slettet]
I den hede Middags-Sol.

Vildt de grønne Bølger kaage;
Høit paa Seilet slaer en Maage,
Og i Maan'skin, som en Taage,
Dødningskibet gaaer forbi.
Men i Stavnen paa sit Anker,
Sidder Skipperen i Tanker;
Fra de tangomvundne Planker,
I de hvide Skjær og Banker,
Toner Dybets Melodie.

Glad vi følge Hjemmets Svale,
flyve over Bølge-Dale
Til de danske Bøgesale,
Tiden svandt, men som et Blund.
Alt opløser sig i Minder,
Verdens-Havet [bindestreg indsat] selv hensvinder.
Ei det kjendte Hjem Du finder,
Engang, som en Bæk kun, rinder
Du, mit stolte Øresund!

Sildigt da, mens Stjerner stige,
Mødes Ungersvend og Pige,
Rige bindes fast til Rige,

Ved en bladfuld Bøgegreen.
Høit paa Luftens friske Strømme,
Skyer hen mod Maanen svømme,
Og de to, med Blikke ømme,
Sidde taus i søde Drømme
Tæt ved Bækken paa en Steen! -

Tiden løfter stolt sin Vinge!
Hvad dens Storme nu os bringe,
Da, som gamle Sagn skal klinge
Over Slægters muldne Been.
- Mægtigt hæver sig min Tanke!
Hierte, Du saa vildt ei banke,
Selv af Drømmens grønne Ranke
Vil jeg modne Druer sanke,
Søge Frugt paa hver en Green. -

- Aftenen er skjøen og rolig.
I den lille Fisker-Bolig,
Hos Familien, fortrolig,
Sidder jeg og lytter til.
Loftet stærkt paa Bjælken tynger,
Hvor sig en Sanct-Hans-Urt slynger,
Og den stakkels Flue synger,
Der paa Spindelvævet gynger;
Sange snart vist ende vil.

Gubben her jeg hører heller,
End hvad Cooper selv fortæller.
Raske, lystige Noveller
Kan han fra den vilde Sø.
Nu i Masten, nu i Rummet,
Alt jeg med ham har fornummet;
Hørt, hvor Bølgen harmfuldt brummed',
Mens den vasked' mig med Skummet,
Ude, langt fra Land og Ø.

Djærvt fra Søens raske Gutter
Nok saa lystigt Videt sprutter;
Time svinde som Minutter,
Ved at høre paa ham her. -
- Det er sildigt, skal jeg mene!

Thi god Nat! jeg vandrer ene.
Bag de tætte Hasselgrene,
I den tause Aftenscene,
Mødes jeg med Vennen der!

Ludvig, lad os med hverandre
Arm i Arm ved Stranden vandre,
See hvor Skyerne forandre
Deres Form i Nattens Luft.
Armen jeg om Vennen slynger,
Hjertet sig til Hjertet klynger,
Venskab, Dig min Sjæl besynger,
Hver en Sorg, som Hjertet tynger,
Svinder da i Blomster-Duft.

Du mit Hjertes Dyb vil fatte;
Dine Aandens rige Skatte,
Og det Uskylds-Præg, Gud satte
I dit Blik, mit Hjerte vandt.
Broder, lad vort Løsen være:
'Venskab, Viden, Kunst og Ære',
Hjertets friske Træ det bære
Vil som Blomst og Frugt, du Kjære!
Gud jeg takker, Dig jeg fandt!

Tanken flagrer i Naturen,
Flyver over Bølge-Furen,
Til hvor Linden, smukt ved Muren,
Voxer i den store Stad;
Der jeg Eduard besøger;
Livsglad, mellem sine Bøger,
Sidder han og lystigt smøger;
Snillet efter Kundskab søger;
Han mit Hjerte er saa kjær!

Selv hos Dig jeg ham kan savne,
Hjertet Eder vil omfavne,
Eders kjære, kjære Navne
Leve, aande i mit Bryst.
I til Daad mit Liv indvier!
Hver en Mismods Stemme tier,
Øiet seer kun Harmonier.

Barnlig' fromme Melodier
Gjennembæve mig med Lyst.

*

Havet staaer saa blankt og stille,
Himlen speiler sig deri,
Som de Hjertet kysse ville,
Smelte det i Melodie.

Hvorfor tør jeg ei udsige
Hver en Tanke i mit Bryst?
Strækker sig ei Barnets Rige
Selv ud over Himlens Kyst?

Hen ad Livets Strøm vi seile,
Sorg er Baglast i vor Baad,
Medens Smil af Engle speile
Sig i hver Uskyldigs Graad.

Ved hvert Hjerte vil jeg blunde,
Halv i Drømme lytte der,
Vist jeg da fortælle kunde,
Om hvor meget godt der er.

Jorden staaer som Brudesale,
Hver en Luftning aander Fred,
Hjertet maa sig høit udtale,
Svulme, døde i Kjærlighed!

Hans Christian Andersen

June

'Glemt er nu Vaarens Kamp og Vinter-Sorgen,
Til Glæde sig forvandler hvert et Suk.
Skjøn som en Brud, den anden Bryllups-Morgen,
Ei længer Barn, og dog saa ung og smuk,
Den skjønne Junimaaned til os kommer;
Det er Skærsommer! -

*

De høie Popler hæve sig saa slanke,
I Hyldetræet qviddrer Fuglen smukt.
Paa Gjærdet groer den grønne Humle-Ranke,
Og Æble-Blomstret former sig til Frugt.
Den varme Sommerluft fra Skyen strømmer,
Sødt Hjertet drømmer!

Paa Engen slaae de Græs; hør, Leen klinger.
Paa Himlen smukke Sommerskyer staae.
Og Kløvermarken Røgelse os svinger,
Mens høit i Choret alle Lærker slaae.
- Med Vandringsstav hist Ungersvenden kommer
Hjem i Skærsommer.

Ungersvenden.
Alt jeg Kirketaarnet øiner,
Spiret kneiser stolt derpaa.
Og hvor Marken hist sig høiner,
End de fire Pile staae.
Her er Skoven. Store Rødder
Før af Træerne der laae.
Her, som Dreng, jeg plukked' Nødder,
Og trak Jordbær paa et Straa!
- Barndoms Minder mig besjæle!
Jeg vil flyve, jeg vil dvæle!
Grønne Skov, min Barndoms Ven,
Kan Du kjende mig igjen?
Grønne Hæk, du brune Stamme,
Jeg, som før, er end den samme,
Har vel seet og hørt lidt meer,

Ellers Du den Samme seer! -
Her er Pladsen end med Vedet,
Godt jeg kjender Parken der!
Her er Stenten tæt ved Ledet,
Gud, hvor lille den dog er!
Alt jeg kjender her saa godt,
Men det er saa nært, saa smaat -
Det var stort, da jeg var liden,
Jeg er bleven større siden! -
- Lille Fugl paa grønne Qvist,
Saae Du mig derude hist,
Naar jeg stundom sorgfuld sad?
Seer Du nu - - nu er jeg glad!
Var der ude Himlen graae
Hjemmet bar jeg i min Tanke,
Hjemmet jeg i Solskin saae,
Derfor maatte Hjertet banke.
- Moder er vist ældet lidt,
Jeg har tænkt paa Dig saa tidt.
Fader! fuld af Kraft og Mod! -
Gode Gud, Du er saa god.
Jeg kan ei min Glæde bære,
Din jeg er, Din vil jeg være! -
- Jeg i Sjælen er saa glad,
Kysse maa jeg Blomst og Blad;
Glemte er Længsel, Suk og Vee,
Gamle Venner skal jeg see,
Og den smaa Marie-Moer -
Ja, nu er hun bleven stor! -
- O, med hvilken Lyst og Gammen
Har vi to dog leget sammen!
Mit Theater var ei stort,
Men jeg havde selv det gjort.
O, jeg har det grant i Minde.
Jeg forglemmer ingensinde
Mine smaa Marionetter,
O, med Guld og Paillietter,
Hun besyed' een og hver.
Store Stykker gav' vi der.
Blanka, Hakon Jarl, saa net,
Selv Rolf Blaaskjæg, som Ballet.
Hvis ei andre saae derpaa,

Altid Bedstemoder saae;
Og om der var allerflest,
Hun dog klapped allermeest! -
Hende skal jeg ikke see,
O, det gjør mit Hjerte Vee!
Afskeds-Kysset hun mig gav, -
Græs nu groer paa hendes Grav.
O jeg kunde næsten græde!
- Nei! Du lever - seer min Glæde
Lever! lever! mig omsvæver!
Tanken Du til Himlen hæver.
Det er Aarets bedste Dag!
Alt jeg skuer Hjemmets Tag!
Her ved Poppelpilens Rod,
I den kolde Vinter-Scene,
Var det jo min Sneemand stod,
Pyntet ud med Kul og Stene.
Her er Bækken, reen og klar,
Den min Sommer-Snekke bar!
Her staaer Haugen, sommergrøn - -
Moder, see - her er Din Søn!
Moder! kjender Du min Stemme!
O, nu er jeg atter hjemme!

*

Sønnen hviler ved sin Moders Bryst,
Faderen ham kysser glad, men stille;
Hunden logrer ved hans Fod med Lyst,
Og de store brune Øine spille.
'See, Marie! vi ham har igjen -'
Jubler høit den lykkelige Moder;
Pigen rødmer, rækker Haanden hen
Til den kjære, kjære Legebroder.
'Han er voxet i de sidste Aar!
Kom! paa Døren end hans Mærke staaer.
Eduard! o! Gud har hørt min Bøn;
Seer Du Fader, han er bleven kjøn?
Er saa god - ja! ja! jeg veed det nøie.
Jeg maa kysse ham paa Mund og Øie!
- Kjender Dagligstuen Du igjen?
Men Du er vist træt? Sæt Dig dog hen!

Seer Du, hvad der staaer paa mit Klaveer?
(O, den søde Dreng! nei see, han leer)!
Dit Theater, dine Dukker smaae -
Ja, det har Marie fundet paa, -'
Saadan gaaer det fort, glad Hjertet banker,
Kun Marie falder hen i Tanker. -
- Nu vi dem i Spisestuen see.
Dækketøiet skinner som en Snee,
Sommersolen mildt fra Ruden straalere,
Jordbær dufte fra crystalne Skaaler;
Kun de bedste har Marie bragt;
Og paa Bordet smukt en Krands er lagt,
Friske Blomster der i Vasen prange,
Medens Lærken synger Velkomst-Sange.

*

Det er ud paa Aftnen snart,
Men endnu det er saa klart.
Solen synker hist bag Byen,
Ild og Roser staae paa Skyen;
Høet dufter sødt paa Marken,
Og hist henne over Parken
Dandse Myggene i Ring,
Medens Blomster rundt omkring
See til Maanen, som nu kommer
I den deilige Skærsommer!
Hør, fra Skovens dunkle Sal
Fløiter smukt en Nattergal.
Hvem gaaer hist i Haugen ene
Under Æbletræets Grene? -
Kjolen sig ved Hækken hæfter -
Tys, der kommer Nogen efter!
Pigen rødmer der og standser,
Mens det sidste Blomsterblad,
Som endnu paa Træet sad,
Falder ned og Lokken Krandsere;
Træet pynter hende ud,
Som det tænkte, hun var Brud.

Eduard.

Er det Dig, som gaaer og spørger?

Marie.

Nei, om Stikkelsbær jeg søger,
Om de største jeg kan faae.
Mange Stedmo'ers-Blomster staae
I Salaten her saa net;
Jeg har plukket en Bouqvet,
Maa jeg Blomsterne Dig byde?

Eduard.

Veed Du vel, hvad de betyde?
Blomstersproget, kan jeg troe,
Kjender Du til Punkt og Prikke.

Marie.

Nei saa lærd, det er jeg ikke.
- Er det noget godt?

Eduard.

Ih jo!
Vel for mig, men
(spøgende)
Dig? - desværre!
Giv dog aldrig nogen Herre
Slige Blomster, Gud bevar' os!
Tænk Dig, hvis det galt forklares;
Jo, der har Du handlet net!

Marie.

Nu, saa giv mig min Bouqvet!

Eduard.

Nei, see kun, hvor rød Du bliver!
- Jeg den ene Blomst dig giver,
Resten faaer Du ikke meer,
Skjøndt Du saa alvorligt seer.
Lad nu Bærrene kun være,
Vi har talt saa grumme lidt!

Marie.

Skal jeg Blomstersproget lære?
Nu er det jo saa forslidt!

Eduard.

Naa, hvor Du seer ud i Haaret!
Grenen paa Toupeen slaer.
Har Du hele Dagen baaret
Æbleblomster i dit Haar?

Marie (spøgende).

Hjertet faaer kun Spot og Trængsel;
See, det har man for sin Længsel,
Nu, han er her, gjør han Nar.

Eduard.

Efter mig Du længtes har!
O, saa tidt mit Hjertes Stemme
Kaldte mig til Dig her hjemme.
Du har ofte tænkt paa mig?
O, jeg holder ret af Dig!
Men Du skrev saa korte Breve!
Tidt kun, naar de andre skreve,
Jeg fra Dig, det var Din Skik,
Bare Efterskriften fik.
Jeg mig maatte forestille,
At Du endnu var den Lille,
Og saa er Du nu saa stor! -
O, Marie, lad os vandre
Her i Haven med hverandre.
Hvert et Træ, som her jo groer
Kjender jeg fra gamle Dage.

Marie.

Gud skee Lov, Du kom tilbage!
Du er dog min kjære Broder! -
- Skal vi nu gaae op til Moder?

Eduard.

Lad mig see Dig i dit Øie!
Hvert et Træk jeg kjender nøie.
Ældre, mere smuk Du staaer,
Og dog, som for otte Aar! -

Marie.

- Skal vi nu gaae op til Moder? -

Eduard.

(kysser hende paa Panden).

Det tør jeg jo nok - som Broder.

En lille Fugl (i Træet).

Hjertet maa af Elskov slaae

Baade Nat og lyse Dage!

Kjærlighed jeg synge maa,

Har dog ingen Mage!

Glade To i Havens Gang,

Jeg til Eder kommer,

Synger Eders Bryllups-Sang

Næste Aars Skærsommer!

Ja Skærsommer skal det staae,

Den har smukke Dage!

- Kjærlighed jeg synge maa,

Har dog ingen Mage!

Hans Christian Andersen

Jylland [da Oltid Kun Var Nyfødt Skum Paa Tidens Stolte Vove]

Hans Christian Andersen

Jylland [jylland Mellem Tvende Have]

Hans Christian Andersen

Kjærlighed

Hans Christian Andersen

Klæd Dig Ikke I Rødt, Ikke Heller I Blaat

Hans Christian Andersen

Konen Med Æggene

Hans Christian Andersen

Kongen

*

Et fattigt Barn jeg var, mig Ingen kjendte,
Men i mit Hjerte Digter-Flammen brændte;
Den drev mig modigt frem i Verdens-Vrimlen,
Skjøndt kun jeg eied' Den og Gud i Himlen.

*

Til Danmarks Konge ledte de min Fod,
Jeg følte kun, jeg hos en Fader stod,
Der gav mit Hjerte Mod, min Tanke Vinger. -
Og Faderhjertet trygt min Sang jeg bringer;
Jeg seer ei Thronen, hvor jeg knæler ned,
Men i Dit Øie: Fader-Kjærlighed.

Hans Christian Andersen

L. C. Sander

Hans Christian Andersen

L. Holberg

Hans Christian Andersen

L. Kruse

Hans Christian Andersen

Længsel Med Potterne

Hans Christian Andersen

Landsoldatens Hjemkomst

Hans Christian Andersen

Langelandsk Folkemelodi

Hans Christian Andersen

Lille Lise Ved Brønden

Hans Christian Andersen

Lille Sally, Her Er Brev

Hans Christian Andersen

Lille Viggo

Hans Christian Andersen

Livet En Drøm

Hans Christian Andersen

Louise Ipsen Og C. St. A. Bille

Hans Christian Andersen

Luftaanden

Hans Christian Andersen

Lundby

Hans Christian Andersen

Madrid

Hans Christian Andersen

Mai

'Du skønne Mai! af Dig jeg veed,
At Poesie er Kjærlighed.'

*

Hver Maaned har sin Characteer,
Sit Hang og sine Pligter,
Mai er ei mindre eller meer,
End Aarets unge Digter!
Mai aander Kjærligheds Magie,
Og Kjærlighed er Poesie!
Fra oven kommer Kraften ned,
Guds Sol til Spiren gløder,
Livs Friskhed, Duft og Kjærlighed
Hvert Blik, hvert Hjerte møder.
Du synger paa din Blomstersti
Om Kjærlighed, om Poesie!

Du synger os om Helene,
Om Romeo og Werther,
Om Hermann og hans Dorothe',
Og vinder alle Hjerter.
Den hele, blomstrende Natur
Er Kjærlighedens Troubadour.

Med samme Grønt stod Bøgens Hang
Og hvæved sig foroven,
Da Freia mødte første Gang
Sin Odur her i Skoven.
De planted' ved den stille Bæk
Den sydlig friske Rosenhæk.

Saaledes løb den klare Aae,
Og Linet laae paa Blegen,
Da Signe Kongeskibet saae
Fra Stranden, under Egen.
Saa dufted Skov og Blomst og Blad,
Da hun og Hagbarth skiltes ad!

See, lig et Speil staaer Sø og Strand

Om Landets Blomsterbede;
Hvad Bølgen saae i fremmed Land,
Det drømmer den dernede,
Hvor paa den Vei saa dyb og bred
Agnete dog fandt Kjærlighed.

Hør, Bølgen nynner Dig sin Drøm:
'Mod Grønlands Kyst jeg vugged';
Kajakken gled paa striden Strøm,
Hvor mangan Sælhund dukked*.
Der lærere jeg, paa nøgne Bred,
Hvor Hjerter slaee, boer Kjærlighed.'

'Jeg over Verdens-Havet gik,
Blikstille hvilte Søen,
Hvor Trommen lød, som stolt Musik,
For dem paa Palme-Øen;
Den Vilde høit i Dandsen sprang,
Det var om Kjærlighed han sang.'

Saa drømmer Bølgen rundt om Vang,
Mens Vaarens nye Scene
Indbyder til en Vandrings-Gang
Bag Skovens grønne Grene.
Høit Lærken slaee paa Mark og Eng,
Den bygger der sin Brudesend.

I Dammen hvide Blomster staae
Imellem brede Blade,
See Fiskene med Halen slaee
Og sig i Solen bade.
Stum svømmer Fisken rundt om Jord,
Thi Kjærlighed tidt mangler Ord.

Paa Himlen staaer en Sommersky,
Den halve Eng den skygger,
Men dobbelt Lys faaer Mark og By;
Hvad er det der man bygger?
Der staaer en Stang med Baand og Flag;
Det er i Dag jo Valborg Dag!

Hver Ungersvend med Sundheds Kind,

Sig paa sin Ganger svinger,
I Dag han rider Sommer ind,
Hør, hvor Musikken klinger!
En gammel simpel Melodie;
Smukt blander Sangen sig deri.

- 'Vor Skov og Mark sig fryder smukt.
Hør dette, som vi bede!
O Valborg, skjænk os Græs og Frugt,
Vær for os Gud med Glæde!
Thi bæere vi Dig Mai i By,
Hør dette, som vi bede!
Og love Dig med Psalmer nye,
Vær for os Gud med Glæde!

Lad Humlen voxer høi og stor,
Hør dette, som vi bede!
Velsign Du Kornet, at det groer,
Vær for os Gud med Glæde!

Tag Danmark i din Varetægt,
Hør dette, som vi bede!
Beskjærm vor Konge og hans Slægt,
Vær for os Gud med Glæde!

Du kjender bedst vort sande Gavn,
Hør dette, som vi bede!
Vi bede det i Jesu Navn,
Vær for os Gud med Glæde!' -

Dem svare høit de Piger smaae:
'Velkommen Mai Du være!'
Saa lysteligt skal Dandsen gaae,
Men hvem skal Krandsen bæere?
- See, rødmeende hun blandt dem staaer.
Sæt Krandsen om de løste Haar!

- Spil kun din simple Melodie,
Du Gamle hist ved Muren,
Alt hæver sig til Poesie
I Hjertet og Naturen.
Du skjønnne Mai, af Dig jeg veed,

At Poesie er Kjærlighed!

Hans Christian Andersen

Malerie Fra Jyllands Vestkyst

Hans Christian Andersen

Man Finder Det Passende, Finder Det Smukt

Hans Christian Andersen

Man Siger, At I Spanien Qvinden

Hans Christian Andersen

Mandag Være Dig Mærke-Dag

Hans Christian Andersen

Manden Fra Paradiis

Hans Christian Andersen

Marts

'Livets Frihed, Jordens Baand,
Kamp imellem Form og Aand.'

*

Mægtigt Vaarens Pulse banke,
Dog er det saa kold en Tid;
See, imellem Form og Tanke
Viser sig den store Strid;
Aaret giver i det Mindre,
Hvad i Secler Verden gav,
Hvad du seer, hvor Stjerner tindre,
Og i Oldtids sjunkne Grav,
Livets Frihed, Jordens Baand,
Kamp imellem Form og Aand.

*

Jorden.

Ton høit i Tidens Kamp mit stolte Qvød!
En Verden være mig mit Nodeblad,
Urbjergene, som dybt grundfæsted' staae,
De er' de sorte Streger, sat' derpaa,

Og hver Forstening, hvert et Lag deri,
Er Noden til den stolte Melodie.
Hvert Mammuthsdyr, hver Blomst i Stenen bundet
Os synger om et Liv, som er forsvundet,
Om Tidens Stræben, Tidens snevre Baand,
Om Kampen mellem Formerne og Aand.

Hvo sprængte Himlen med sit Stjernetal,
Den vidtudstrakte Ymers Pandeskal,
Den høie Himmelhvælvning i sin Skranke -
Hvo, uden Aanden med sin Flamme-Tanke?
Copernikus gav Jorden Liv og Gang,
Stolt alle Sphærerne i Rummet sang,
De gamle Former bort som Avner fløi,
Og Verden blev saa navnløs stor og høi.

Den vilde Søgang bryder stolt hver Skranke,
Og Klippen brister, som den skjøre Planke,

Sø bliver Land og Landet atter Sø,
Men dobbelt skjøen sig reiser Ø ved Ø,
Det indre Liv sig lader ei betvinge.
See! Skovene fra Jordens Muld fremspringe,
Fixstjernens Skjær naaer ned til Jordens Bugt,
Skjøndt Secler svinde i dens snare Flugt,
Men Rummet ei kan Kraftens Straale dæmpe,
Forgjæves Titans Børn mod Himlen kjæmpe.
Brænd Byer af, riv ned med Tiger-Kloe,
Strøe Salt i Gruset, at ei Græs skal groe! -
Dog reiser Aanden atter Steen ved Steen,
Erindringen med Fredens Palmegreen
Beskytte vil, hvad Tid ei kan henveire,
Kun Formerne kan døe, og Aanden seire!
Stolt er Du Hav, og dog saa svag en Skranke; -
Dig Mennesket betvinger ved sin Tanke;
Du, Kraftens stolte Kjæmpe, her maa stande,
En St. Christoffer mellem Verdens Lande,
Og os henbringe, hvor vi ønske vil,
Thi Formen er for Aanden kun et Spil.
Lavinen styrter ned fra Bjerg og Fjeld,
Snart sprudler der det stærke Kildevæld,
Og Hytterne med Bruunt det Hvide spætte,
Alt rører Livet sig paa Dødens Slette.
Om Laplands Bjerge snoer sig Sumpelandet,
Men frodigt groe de røde Bær paa Vandet;
Tilintetgjørelsen sit Banner svinger,
Men engang ogsaa Tiden her den tvinger.
Urskovens Dynd med Sumpene forgaae,
Og Byer der i Dalene skal staae,
Hvor Karavanen smægtede i Sandet,
Skal Mennesket fremtrylle: Kanaans-Landet!
Altid, naar Aandens Moses-Stav det vilde,
Fremsprang, trods Formens Klippe, Livets Kilde!

*

Menneskelivet.

For den vilde Syndflods Vande
Svinde Bjerge, Byer, Lande,
Men ei Snillet den betvinger -
Frelste Slægter Arken bringer;
Høit paa Ararat de dale;

Jorden snart er Blomster-Sale.
- Lænket fast til Døgnets Klipper
Ei Prometheus Faklen slipper.
Stjernens Rige, Bølgens Hjem
Vise maa sin Guddom frem;
Hvad er Formen uden Livet?
Derfor Alt en Gud blev givet.
Over Bølgen Vei de finde,
Aandens gyldne Skind at vinde,
Ingen Baand den Stærke skrække;
Cecrops lander paa sin Snekke.
Taagen synker, Lyset stiger,
Cyrus reiser sine Riger,
Gjennem Floder, over Fjelde
Viser Aanden kjækt sin Vælde;
Alexanders stolte Sind
Slutter Verdens Lande ind;
Kraften gaaer sin stolte Gang,
Roma synger Seierssang;
Medens Stormen over Sø
Bringer Aandens Blomster Frø.
Og det groer paa Land og Ø!
Dog maa Sværdets Flamme-Tunge
Tidt sit stolte Drapa sjunge,
Sprænge Formens Klippemuur
I den kjæmpende Natur.
Hør, et dybt Halleluja
Tonede fra Golgatha!
Høit i Nord hvert Billed falder,
Klokkens Aande-Tone kalder
Folket fra den dunkle Skov.
Aanden kun skee Priis og Lov!
Ei for Formen skal Du knæle,
Aand kan Aanden kun besjæle! -
Ridderen, i Kampens Færd,
Troer paa Gud og paa sit Sværd,
Men bestandigt Døgnets Haand
Slynger Formens faste Baand,
Virker dem i Heltens Pantser;
Pigen selv med dem sig krandsær.
Adskilt staaer i hvert et Land
Adel-, Borger-, Trællestand,

Medens høit i Guddoms-Flammen
Straaler: vorder Eet tilsammen.
Det har Kraft, meer end Du tænker,
Derfor bort med Formens Lænker,
Kun Fornuften, stor og fri,
Danne Verdens Harmonie! -
- Nutid, Du Prometheus saae,
Han er kjendt selv af de Smaa!
Aanden sig mod Himlen svang,
Kjækt han Formerne betvang;
Døgnet Dværge sammen fore
Ved Napoleon den store!
Paa den nøgne Klippe-Ø,
I den dybe, salte Sø
Havde de ham lænket ned -
Niddets Grif hans Rygte sled,
Men det voxed' meer og meer,
Verden har, som ham, ei fleer! -
Mindes Du, hvad Skjalden sang
Om den Vilde, som engang
Landede ved Themsens Høie?
Skjalden vilde ham fornøie,
Nævned Navnet paa hans Gud;
Høit i Jubel hiin brød ud,
Taarer strømmed' fra hans Øie,
Gjerne vilde han fornøie
Atter ham, som Fryd ham bragde,
Og 'Napoleon', han sagde;
Thi det Navn gik over Klipper,
Hvor den sidste Tange slipper.
Navnet selv paa Kraftens Aand,
Sprængte Sprogets snevre Baand!

*

Poesien.

En Guddoms Tanke er Du, Poesie,
Udsprungen fra det store Fader-Hjerte,
Din Sjæl er Kraft, din Tale Melodie,
Dit Smil kan dulme selv et Jordlivs Smerte.
Dit Klædebon er hver en Skov, der groer,
Den røde Lava, Bjerget svøbt i Skyer,
Det dybe Hav, hvor Liviaten [senere rettet til: Leviaten] boer,

Selv Verdens-Vrimlen i de store Byer.
For Dig er ikke Livets Bibel lukt,
Dit Hjem er alle Jorderiges Lande,
Igjennem Universet gaaer din Flugt
Med Stjerne-Diademet om din Pande!
Saadan Du staaer for hvert begeistret Sind,
Og Sjæl og Tanke klart din Guddom fatte,
Du lukker Barnet i din Himmel ind,
Og viser Manden dine Guddoms-Skatte. -
Imellem skotter Verden til din Flugt,
Skjøndt Verden har saa meget at bestille,
Og mangan Lærd beskriver Dig ret smukt
Og lærer dem, som gjerne lære ville;
De faae, hvad Mester da har tænkt og meent,
Det store Kæmpelegem' man trancherer,
Og seer, at Poesie er noget pænt,
Og Digteren en flittig, god Polerer,
En velstuderet Mand, en dygtig En,
Der ærlig Døgnet's Middags Suppe laver,
Der kunstig skjærer ud en Ferskensteen,
Og ride kan Spidsfindighedens Traver,
Der siger, 'Poesie er Formelys,
Der støbes udenfra og smukt skal tindre,
Men ei en Væxt, der under Nattens Gys
Og Dagens Ild udvikles fra sit Indre.'
Den voxer ikke kunstig til en Muur,
En Væxt, der under Saxen Form blev [rettet fra: bliv] givet,
Men griber ved sin stolte Kraft-Natur,
Og viser, fra det Indre strømmer Livet!
- Naar Solens Straale gjennem Ruden gaaer,
Dit Øie Millioner Støv-Gran finder,
Dog, det er ikke Blomsterstøv Du faaer,
Nei, Hverdags-Fnuget er det, som forsvinder,
Blæs kun derpaa, da hvirvler Støvet smukt,
Og der er Form og Runding, smukke Bølger,
Men Døgnet's Sol gaaer ned, et dødt Produkt,
Er Alt, hvad af den hele Stræben følger.
Prometheus liig, staaer Skjalden paa vor Kyst,
Med Tidens store Uhr hans Hjerte banker,
En Verdens Taarer bølge i hans Bryst,
Cherubers Flugt blev skjænket til hans Tanker,
Han klipper ikke Stads og springer Buk,

Og skjælder ud paa skjønnne Melodier,
Thi da vil Musen flygte med et Suk,
Og Guddoms-Stemmen dybt i Hjertet tier.
Løs Formens Baand, den ægte Poesie
I Prosa selv som Poesie vil straale,
Men Hverdags-Tanken i sin Form-Magie,
Er et Metal, der ikke Ild kan taale.
Lad Mængden glædes ved det Stads, han [senere rettet til: den] seer,
Ved disse Spring og Viddets Pirouetter,
Det morer her at finde Poul og Peer,
Hvordan, som Solen, ogsaa de har Pletter. -
Nei, Musen flyver stolt mod Himlens Sol,
Hun seer til Havets Ørken som til Bækken,
Til Digterhjertet i en Martsviol,
Og til hver Fugl, der qviddrer mildt fra Hækken.
Hun tier ved sin kjære Digtens Grav,
Han lever jo der, hvor hun selv har hjemme;
Men det, som han den hele Verden gav,
Det nævner ham, thi det ved ham fik Stemme.
Og Vaaren viser ved sin Kamp og Strid,
At Liv maa gjennem Dødens Iis fremspringe,
Saa var, saa bliver det til evig Tid,
Den stærke Aand skal Formerne betvinge.
Ei Solens Straale i den frie Luft
Formaaer at danne Blomstens fine Bæger,
Det er ei den, der fylder den med Duft,
Nei, fra det Indre Kraften sig bevæger!

Hans Christian Andersen

Martsviolerne

Hans Christian Andersen

Matrosen

Hans Christian Andersen

Med Byrons Værker

Hans Christian Andersen

Med Eau De Cologne

Hans Christian Andersen

Med En Blomsterpige Af Chokolade

Hans Christian Andersen

Med En Blomstervase

Hans Christian Andersen

Med En Bog-Kni

Hans Christian Andersen

Med En Broderet Skjærm

Hans Christian Andersen

Med En Bronze-Hest Som Papirpresse

Hans Christian Andersen

Med En Brystnaal I Form Af En Flue

Hans Christian Andersen

Med En Deel Sparebøsser

Hans Christian Andersen

Med En Dukke [dukken Her Er Ingen Dukke]

Hans Christian Andersen

Med En Dukke [hos Dig Forvandles Alt Til Engel]

Hans Christian Andersen

Med En Felt-Flaske

Hans Christian Andersen

Med En Flaske Duftende Vand

Hans Christian Andersen

Med En Fløite Fra En Dame

Hans Christian Andersen

Med En 'Gliedermann'

Hans Christian Andersen

Med En Hund

Hans Christian Andersen

Med En Hund I Sæbe

Hans Christian Andersen

Med En Jagtkniv

Hans Christian Andersen

Med En Krave [den Tør Du Eje]

Hans Christian Andersen

Med En Krave [du Faaer Til Julegave?]

Hans Christian Andersen

Med En Kurv

Hans Christian Andersen

Med En Kurv Med Æg

Hans Christian Andersen

Med En Lysestage [naar Efter Aar Og Dage]

Hans Christian Andersen

Med En Lysestage [sæt Dig I Stagen, Men Ikke For Kroget!]

Hans Christian Andersen

Med En Papirholder I Form Af En Ridderhaand

Hans Christian Andersen

Med En Papirtrykker Med Blomster

Hans Christian Andersen

Med En Penge-Griis

Hans Christian Andersen

Med En Pibe

Hans Christian Andersen

Med En Pidsk

Hans Christian Andersen

Med En Reisehue

Hans Christian Andersen

Med En Ring Fra En Ægtemand Til Hans Hustru

Hans Christian Andersen

Med En Smørkande

Hans Christian Andersen

Med En Spaaqvinde

Hans Christian Andersen

Med En Tobakspung

Hans Christian Andersen

Med En Tøffel

Hans Christian Andersen

Med En Trompet

Hans Christian Andersen

Med En Visker

Hans Christian Andersen

Med Et Billede

Hans Christian Andersen

Med Et Billede Af Rosenborg Have

Hans Christian Andersen

Med Et Blomstrende Rosentræ

Hans Christian Andersen

Med Et Bundt Cigarer

Hans Christian Andersen

Med Et Cigarfederal

Hans Christian Andersen

Med Et Guttapercha-Ansigt

Hans Christian Andersen

Med Et Halsbaand

Hans Christian Andersen

Med Et Hefte Af Mine Eventyr

Hans Christian Andersen

Med Et Huuskors

Hans Christian Andersen

Med Et Kobberstykke [da Roser Mangle Ved Julens Leg]

Hans Christian Andersen

Med Et Kobberstykke [som Englene Det Jordiske Bortbære]

Hans Christian Andersen

Med Et Kravebaand

Hans Christian Andersen

Med Et Landskab Fra Italien

Hans Christian Andersen

Med Et Par Handsker

Hans Christian Andersen

Med Et Par Kopper, Hvorpaa Et Billed Af Roeskilde

Hans Christian Andersen

Med Et Speil

Hans Christian Andersen

Med Et Tydsk Exemplar Af Mine Eventyr

Hans Christian Andersen

Med Forskjellige Presenter

Hans Christian Andersen

Med Freiligraths Digte

Hans Christian Andersen

Med Gellerts Fabler

Hans Christian Andersen

Med H. C. Andersens Eventyr

Hans Christian Andersen

Med H. P. Holsts: Den Lille Hornblæser

Hans Christian Andersen

Med I Sverrig Til En Dansk Maler

Hans Christian Andersen

Med J. L. Heibergs 'Urania'

Hans Christian Andersen

Med Lamartines Reise I Oriente

Hans Christian Andersen

Med Mine 'Digte Gamle Og Nye'

Hans Christian Andersen

Med Mine Eventyr [tak, Kjære, Unge Ven, For Hver En Dag]

Hans Christian Andersen

Med Mine Eventyr [velkommen! Træd Kun Ind, Du Unge Pige!]

Hans Christian Andersen

Med Mine 'samlede Skrifter'

Hans Christian Andersen

Med Mit Photographerede Portrait I Ramme

Hans Christian Andersen

Med 'Molbechs Eventyr'

Hans Christian Andersen

Med Nogle Smukke Fidibus

Hans Christian Andersen

Med Papir

Hans Christian Andersen

Med Sammes 'sicilianske Skizzer Og Noveller'

Hans Christian Andersen

Med Thorvaldsens Statue

Hans Christian Andersen

Med To Vaser

Hans Christian Andersen

Med Visitkaart

Hans Christian Andersen

Mene, Mene Tekel Upharsin

Hans Christian Andersen

Mig Gamle Spørger Du Unge

Hans Christian Andersen

Mildt Paa Din Pande Læser Man: Fyrstinden

Hans Christian Andersen

Min Lille Fugl, Hvor Flyver Du?

Hans Christian Andersen

Min Musa

Hans Christian Andersen

Min Undskyldning

Hans Christian Andersen

Miss Roß

Hans Christian Andersen

Moderen Med Barnet

Hans Christian Andersen

Musikdirecteur W. Rübner

Hans Christian Andersen

N. F. S. Grundtvig

Hans Christian Andersen

N. T. Bruun

Hans Christian Andersen

Naar Hyacinthens Fine Klokke Klinge

Hans Christian Andersen

Naar Man Saa Godt Som Hver En Aften Maa

Hans Christian Andersen

Naar Skoven Bliver Grøn

Hans Christian Andersen

Naar Vaaren Rider Sommer I By

Hans Christian Andersen

Natten Lang

Hans Christian Andersen

Nordal Bruun

Hans Christian Andersen

Norsk Stil

Hans Christian Andersen

November

'Tredje Reeb ind! - - Op at beslaae Mersseilet! -
Ha, alle Djævle, hvilken Nat! -'

*

Nøgent, øde Sted paa Jyllands Vestkyst.
(Det er Nat og Maaneskin; Skyerne jage hen over det oprørte Hav).

En Skare onde Natur-Aander mødes, de leire sig i Sandet.

Den Første.
Her November har sin Throne,
Hvilken deilig Dandseplads!
Storm og Hav er vort Orchester.
Hør dog, hvilket lystigt Stykke!
Mine Been er Hvirvel-Vinde;
Kom, imens de Andre sladdre
Om de natlige Bedrifter.

Den Anden.
Dette Sted især jeg ynder.
Om en herlig Spas det minder!
See I [rettet fra: i] der det løse Qviksand?
Det er flere Aar nu siden,
Men som nu, just i November,
Kom en lystig Brudeskare;
Klarinet og Violiner
Klang heel lysteligt fra Vognen,
Hvor med Silkebaand om [rettet fra: um] Haaret,
Bruden sad, saa ung og deilig.
Med en Taage jeg dem blænded',
I et Nu de svandt i Sandet.

Den Tredie.
Det er kun i forgaars siden,
Jeg mit Eventyr har prøvet.
Nyligt havde Stormen lagt sig,
Havet hvilte som et Klæde.
Stille laae et Vrag derude,
Alt dets Mandskab længst var borte,

Kun en Mand og tvende Qvinder
Endnu stode der forladte,
Men der laae en Baad paa Dækket,
Stor og bred; de der dem satte.
Manden bortskar [rettet fra: bortskjar] alle Touge,
Undersøgte Alting nøie,
Haabede, naar Vraget sank,
Baaden, frelst fra Dybets Hvirvler,
Let dem bar paa Havets Flade.*
Men eet Toug sig for ham skjulte,
Livet hang ved dette ene.
Tause sad de, Alt var stille;
Ingen Luftning krused' Havet.
Dybt jeg dykkede, dernede
Jog jeg Hvalerne af Søvnen;
Deres sorte Ryg de reiste
Over Fladen, sprøited' Vandet
Høit i Luften rundt om Vraget,
Hvor de tause Dødsindviede
Dybt og langsomt droge Aande,
Men endnu om Livet drømte; -
Mere Vandet steg i Rummet,
Lystigt hylte det derinde.
- Vraget sank, rev Baaden med sig -
Bølgen steg i vilde Hvirvler,
Sydede i store Kredse.
Saa blev atter alting stille,
- Ingen seer hvad Dybet gjemmer.
Ingen veed om Skibets Skjæbne;
Bange vente de der hjemme,
Uger, Maaneder og Aar,
Medens Hvalens sorte Finner
Slaae de hvide Dødningben.

Den Fjerde.
Intet stort Du der udretted',
Nei, hør kun, hvad jeg har gjort. -
Nær ved Genfersøens Bredder,
Hvor lavinen laa paa fjeldet,
Purpurfarvet smukt af solen,
Svang jeg mig i Aftenskumring.
Dybt i Dalen alt var Stilhed;

Ingen Luftning rørte Træet.
- ved den lille, lave Hytte
Sad en tre Aars Dreng og leged'.
Hæslig var han som en Engel!
Brune øjne, smil paa Kinden -
Se, nu kom en mægtig Rovfugl,
Der paa sine sorte Vinger
Rask slog ned og greb den Lille.
Højt den skreg; han fløj med Byttet.
Moderen kom ud fra Huset.
Uden Ord og uden Stemme
Stirred' hun med Dødens Blikke.
Først den satte sig paa Taget,
Fløj saa op ad Fjeldets Side;
Hvilte der, til hun var ved ham,
Atter fløj han da - ha, glæde!
Længer kunne hun ej følge -
Mellem Graner, Sne og Skyer,
Sad han i sin stolte Rede;
Slukked Øiets Stjerne-flamme,
Leged' med de gule Lokker,
Drak de varme, friske Draaber,
Og istemte højt sin Sang. -
- under Reden laa et Snelag.
Ved min Aande blev det løsnet,
Thi jeg bævede af Lyst,
Og den lette Snebold trilled',
Svulmede til en Lavine,
Skjulte Hytten dybt i Dalen,
Hvor den bange Moder drømte,
Hendes mindste Barn laa trygt.

Den femte.
Dorske vagabonder er i.
Ikkun ét - ét eventyr?
Nej, som snogehammen broget,
Maa det med Bedrifter veksle.
Med den blege Maanestraale
Leged' jeg i Midnatsstunden
Om hver stærk og saftfuld Urt,
Suged' Kræfter op af Jorden,
Lagde Gift i Rod og Blade,

Krydret med mit Flammekys! -
Højt imellem Norges Fjelde
Traf jeg paa en Trup af Ulve;
Jeg med Vinterkulden slog dem,
Drev dem bort med Storm og Hagl,
Fra hvert Rov, de kunde finde,
Og de kom til Bondens Hytte;
Let blev Pinden brudt fra Døren,
Der var ingen Folk i Stuen,
Kun en Unge laae i Vuggen,
Ret en deilig Ulvebrad.
- Ene, i den dybe Granskov
Sad en Pige, hun var deilig!
Alle kaldte hende dydig.
Med en nyfødt Lille sad hun,
Væded' ham med Kys og Taarer,
Men fortvivled' over Skammen;
Selv jeg fandt, det klædte ilde;
Derfor, som en Hvirvelvind,
Greb jeg en af Skovens Graner,
Knuste den i mine Arme,
Snoede Barken til en Strikke,
Kasted' den for hendes Fødder, -
Og den gjorde herlig Nytte. -
Barnet grov' vi ned i Mosen -
Nu er Pigen atter dydig.
Derpaa gik min Vei til Havet,
Jeg blev Bølge mellem Bølger.
Stormen Steg, der kom en Snekke,
Fire Mand, en niaars Gut,
Var Besætningen derinde,
Gutten gik just i Kahytten,
Men de fire Mænd var' oppe.
Som en Braa-Sø jeg mig reiste,
Gjorde ryddeligt paa Dækket.
- Nu er Drengen ene Herre,
Skibet gaaer for Storm og Vinde.
See, nu kommer da det Sidste,
Skade, det er ei det Bedste! -
Nær ved Edinburg jeg landed';
Useet, sneg jeg mig i Hytten,
Hvor den syge Moder blunded'.

Hendes Søn, en ni-aars Dreng
Sad med Bibelen og læste;
Men da Søvnens qvæged' hende,
Taug han stille, folded' Haanden,
Saae paa hende fromt og barnligt.
Som en Luftning greb jeg hurtig
I det lette Senge-Omhæng,
Lod det kysse Lampe-Flammen.
Snart det blussede. Jeg brændte
I den røde, vilde Lue!
Drengen styrted' ud af Huset,
For at søge Hjælp for hende. -
Udenfor - et lystigt Møde!
See, der stod' to vilde Knægte,
Muskelstærke, klædt, i Pjalter,
Efter Bytte kun de lured';
Og de greb og qualte Drengen,
Bragte Liget hen til Lægen,
Der betalte med Guineer,
Thi han fik et smukt Kadaver.
Men igjennem Hyttens Rude
Løfted' jeg min Flamme-Vinge,
Hvirvled' Røgen høit mod Skyen
I den maaneklare Nat.

Den Første.

Ha, jeg hører gjennem Stormen,
Hører gjennem Havets Brænding
Hist fra Hytten Fredens Toner.
Hør, den gamle Qvinde synger!
Gid jeg kunde blæse Psalmen
Ud af hendes fromme Hjerte.
Dorske Bølge, reis dig mere!
Ryst November-Storm din Vinge,
At jeg hendes Sang ei hører.

Psalmetoner fra Fiskerhytten.

'Vor Gud lod en Rose opskyde,
Alverden burde sig fryde;
Men mangen har aldrig fornummen,
At Rosen til Verden er kommen.

Ak, søger de ydmyge Steder,
I Støvet, hvor [skulle være: for] Frelseren græder,
Saa faae I vor Jesum i Tale,
Thi Roserne voxer i Dale.

Lad Verden mig Alting betage,
Lad Tornene rive og nage.
Lad Hjertet daane og briste,
Min Rose jeg aldrig vil miste!' **

De onde Aander.
Fæle, frygtelige Toner!
Kom, vi vil' som Hvirvelvinde
Stige i Novemberratten.
Men først her en Daad vi øve;
Vi vil lægge os paa Bølgen,
Suge Taage op af Havet,
Spredde denne rundt om Kysten.
Da den stolte Søemand gruer,
Mens paa nye Eventyr
Hver gaaer hen, hvor bedst ham synes.

Den Første.
Jeg vil rase vildt i Skoven,
Rykke Træer op med Roden;
Hvirvle Bladene mod Skyen;
Hvidske Mennesket i Hjertet:
'Efter Løvfald kommer Vaaren,
Bringer atter grønne Blade;
Derfor Du, naar Hjertet isner,
Troer, en nyfødt Vaar Dig venter.
Slægter fødes, Skoven grønnes,
Men husk paa det Løv, som falder,
Aldrig dette grønnes mere.
Det er kun i nye Slægter
Livet groer for Evigheden'.

Den Anden.
Jeg vil flyve ned til Sjælland,
Jage Fuglene fra Skoven,
Skræmme dem, at hæst de skriges;
Da vil Bonden i sin Hytte,

Grue for den vilde Jæger,
Det er Waldemar som jager!

Den Tredie.

Ja, ved Vordingborg i Taarnet
Hylér jeg med Natte-Blæsten
Gjennem Murens dybe Revner.
'Kongen har ei Ro i Graven!'
Hvisker da den bange Fisker,
Og med Eet han bli'er gudfrygtug,
Mens han seiler over Bugten.

Den Fjerde og Femte.

Kom, vi flyve op paa Heden,
Der en lystig Fest vi feire!
Nu i Finnerup de sove.
- Luftens Taage vil vi forme
Til en gammel gothisk Kirke,
Ret som den, der fordum stod der.
Døren aabne vi til Laden.
Jeg vil være Dannerkongen,
Erik Glipping. Du er Ranild.
Luftig' lette, skabt' af Taage,
Stige vi som deres Aander.
Tingen kjende vi til Grunden,
Selv vi vare med ved Legen,
Og har siden tidt af Bonden
Hørt det i hans gamle Vise.

'Lukked' Du Ranild den Dør med Stang,
Som jeg Dig dertil troer?
Undsagt mig har Marsk Stig engang,
Mindes Du vel hans Ord.

Jeg sætter for Døren Pind og Stang,
Og dertil Bjelke hiin tykke,
Ikke fødtes af Qvinde den Mand,
Der skal den med Hænder oprykke.

Viben vil værge for hver den Sted,
Som udi Marken mon staae,
Hun kan ei værge den lille Tue,

Som hun skal bygge paa.

Det var ei anden Pind eller Stang,
Som monne for Døren staae,
Det vil jeg Eder sige for sandt,
Det var kun to Halmstraae.

Det var ei anden Bjelke tyk,
Som han for Døren opreiste,
Det var et Halmneeg let og blødt,
Som Veiret strax frablæste'.

Ja saaledes klinger Visen!
Saadan var det, maae vi sande,
Kaade Trolde lystigt spøgte;
Een var Straaet, Een var Neget,
Det var Pinden, det var Bjelken. -
Men afsted! - Nu er jeg Kongen!
Bedst Du forestiller Ranild.
Og I Andre, som vil følge,
Vorder Taage! kom som Munke,
Mens bag Kappen Sværdet blinker.
Saadan vi den glade Blodnat,
Vor November-Farce spille,***
Mens en Natmand med Familie
Gaaer i Storm og Blæst paa Heden,
Og forfærdes, naar han seer os
Kogle i den vilde Midnat.

(Det oprørte Hav. - Et Skib flyver frem i Stormen).

Kapitainen (giver Befalinger).
Tredie Reeb ind! - - Op at beslaae Mersseilet! - ha alle Djævle, hvilken Nat!
(Skrig af Passagererne).

Kapitainen.
Ryddelig Dæk! - For Satan, hvilken Taage! - holla! ikke legere [fej! for:
længere?]- - heis Storm-Aben!

Bølgerne.
Menneskeaand, som byder os Skranke,
Ha skjælv bag den skjøre Planke,

Frygt den sorte, skummende Sø,
'Du skal døe!'

Kapitainen.

Kap luv Mesans Vanter! - ha, rør jer Gutter! - - Vi drive ind! - op med Roret!

Skrig af Matroser.

Vi sidde fast - Søen gaaer ind i Rummet! Herre Jesus! vi forgaae.

Don Juan.

Mephistopheles! jeg synker!

Mephistopheles.

Grib min Haand! Paa denne Planke
Vi paa Bølgen ride Ranke.
Gjennem Brændingen Du stiger,
Frelst, til Kystens smukke Piger,
Og paa Skrækken Dig fornøier.
Alt er kun November-Løier.
Den ei Aarets Død forkynder.
Ballet er det, som begynder.
Stormen her er Musikanten;
See, hvor lystigt Dandsen gaaer!
Seent først Vintergubben staaer
Kold og hvid, som Kommandanten.

(De drive i Land)..

Hans Christian Andersen

Nu Er Du Paa Maskerade

Hans Christian Andersen

Nu Faae Vi Vinter, Nu Fyger Sneen

Hans Christian Andersen

Nytaars-Aften 1848

Hans Christian Andersen

Nytaars-Aften 1850

Hans Christian Andersen

O, Gid Jeg Var Af Jern Og Staal!

Hans Christian Andersen

Oberst Læssøe

Hans Christian Andersen

October

'- Du har ei Ro, ei Smerte
Tomt er der i dit Hjerte;
Saa døsigst Taagen ligger
Rundt om det visne Krat! -.'

*

Storken er reist til fremmed' Land, Spurven boer i dens Rede;
Løvet falder, men Bærret staaer rødt paa den sorte Hede.
Taagen ligger saa kold og klam, Vedet fældes i Skoven,
Bonden gaaer paa den vaade Mark, vælter Jorden med Ploven.
Over de sorte Muldvarpskud flyver en vildsom Svale,
Skjuler sig mellem Mosens Rør, kan ei synge, ei tale.
Draaben falder saa kold og tung ned fra Træernes Grene;
Minderne leve, uden dem følte sig Hjertet ene.
Som Oceaners dybe Ro førend Stormene stige,
Ja, som et Havblik er der i hele Naturens Rige,
Havblik, Forbudet paa en Storm, snart den stiger med Vælde,
Da skal Skoven staae som et Vrag, alt de Masterne fælde.
Tomhed breder sig meer og meer, her er ei Fryd, ei Smerte;
Livstomt staaer den stolte Naturs svulmende Digterhjerte.

I Vaar Din Sol sig tændte,
Dit unge Hjerte brændte,
Alt blev til Blomst og Blade,
Og Fuglene sang glade -
Din Sjæl var Kjærlighed.
Med Liv Du Alt omsno'ede.
Selv paa Ruinen gro'ede
Den grønne Vedbend'-Ranke;
Og Troskab var Din Tanke,
Lyksalighed Dit Meed.
Alt aanded' Liv og Varme,
Du holdt i Dine Arme
Din skjønnne Blomsterpige;
Din Drøm var uden Lige.
Nu har hun Dig forladt!
Og Blomsterne er' døde,
Dybt i Dit Bryst er øde,
Du har ei Ro, ei Smerte,
Tomt er der i Dit Hjerte;

Saa døsigt Taagen ligger
Rundt om det visne Krat.
Du kan ei mere drømme.
O svulm, I vilde Strømme!
Ryst Storm din stærke Vinge,
En anden Qval Du bringe,
Ei denne sløve Hvile!
Send Dødens skarpe Pile,
Dig Straa-Død er forhad!

Stille! see, hvor Taagen løfter sig høit fra den vaade Vang;
Hist bag Kirken synker Solen, Straalen falder bleg og lang.
Sit 'Lev vel' den stille hvidsker til sit Hjertes Troubadour;
Med det gule Løv, som falder, svarer sorgfuldt Guds Natur.
Endnu een Gang, men den sidste, Solen Afskeds-Kysset sender,
Underligt, see hist i Byen, paa en Rude Straalen brænder.
Ogsaa der October bygger bag den nøgne hvidgraae Muur,
Men det eier her et Hjerte, dødt det er i Guds Natur.
See, det lille lave Kammer er saa hyggeligt, saa reent,
Alt for kort er Gulveteppet, men det pynter dog saa peent.
Ambra-Træet staaer i Vinduet i det blege Aftenskjær,
Hvor en halv afbladet Rose Efteraarets Billed bær.
Rokken snurrer, der hun sidder; - 'Er, som Himlen, Øiet blaat?'
Det er kun en gammel Jomfru! bleg er Kinden, Haaret graat.
Her hun lever eensomt stille ved sin Rok og sine Minder.
Dagen gaaer, og Dagen kommer. Saadant afmaalt Aaret svinder.
Ogsaa her var Vaar og Sommer, friske Blomster, Rosenrødt.
Kjærlighed fik dette Hjerte, og end er ei Hjertet dødt!
Haab og Længsel, Ungdoms Drømme, er nu Veemods Melodie; -
Det er kun en gammel Jomfru - hende Verden gaaer forbi.
- Stille! hør fra Kirketaarnet Klokken dybe Toner gav.
Tause Mænd i sorte Klæder staae rundt om den aabne Grav;
Kisten sænkes ned med Snore, Præsten kaster Jorden paa;
'Fred' det toner. - - Gid mit Hjerte bag de fire Bræder laae!
Uden om mig, selv i Haabet, Livet som October staaer!
Digterdrømme, Livets Lykke, Alt jo til sit Løvfald gaaer!
Eventyret vel jeg mindes om den stolte Fiskerviv,
Som bestandigt ønsked' Mere, og det stod ved Ønskets Bliv.
'Konge, Keiser, selv Gud Fader' - da tilsidst, som ved Magie,
Atter i den dybe Leergrav sad hun - Drømmen var forbi!
Flamme-Ønsker, Haab og Længsel stige, medens Hjerter slaae,
Men tilsidst den dybe Leergrav bliver Alt, hvad her de faae!

Spillemand, spil paa Strænge,
Barmen er mig trang,
Hvo kan savne længe
Barnets simple Sang?
Ride, ride Ranke!
Flyv afsted min Tanke,
Flyv hen over Bjerg og Elv,
Hjertet bliver først sig selv
I sin Barneverden!

Spillemand, spil paa Strænge,
Grib med stærke Slag!
Haabet gaaer i Enge
Den lange Livets Dag,
Finder, selv i Moser,
Krusemynt og Roser,
Synger: 'Ro til Fiskeskjær,
Mange Fiske faae vi der,
Aldrig Haabet slipper!

Spillemand, spil paa Strænge,
Livet er saa smukt,
Ei det varer længe,
Snart er Lampen slukt.
Klappe, klappe Kage!
Graven er tilbage -
Giv hver Grille kort Besked,
Qvist den op, og qvist den ned,
Saa falder den i Asken!

Spillemand, spil paa Strænge,
En October-Sang;
Taagen staaer paa Enge,
Barmen er saa trang.
Visselul mit Hjerte!
Vug' i Søvn din Smerte!
Bedst i Graven Vuggen staaer,
Om end ikke Gængen gaaer,
Der ei Barnet græder!

Oldtids Huuslige Liv

Hans Christian Andersen

Olufsen

Hans Christian Andersen

Op Til De Vaade Øer, Hvor Vinden Blæser Koldt

Hans Christian Andersen

P. A. Heiberg

Hans Christian Andersen

P. F. Friis

Hans Christian Andersen

P. Faye

Hans Christian Andersen

P. Foersom

Hans Christian Andersen

P. H. Friemann

Hans Christian Andersen

P. M. Møller

Hans Christian Andersen

P. M. Trojel Og P. K. Trojel

Hans Christian Andersen

P. Wulff

Hans Christian Andersen

Paa Ballet

Hans Christian Andersen

Paa Brocken Den 26. Mai 1831

Hans Christian Andersen

Paa En Faders Fødselsdag, Afsjunget Af Hans Børn Mel. Du Lille Purk.

Hans Christian Andersen

Paa Genfersøen

Hans Christian Andersen

Paa Grevindens Fødselsdag

Hans Christian Andersen

Paa Slottet Chillon

Hans Christian Andersen

Paa Ungdommens Friske Rosenblad

Hans Christian Andersen

Paris [paris, Hvor Er Du Dog Lystig Og Glad]

Hans Christian Andersen

Paris Susende, Vexlende, Trættende, Broget

Hans Christian Andersen

Pauli 1. Cor. 15, 42-44

Hans Christian Andersen

Phantasie Ved Vesterhavet [er Disse Høie, Sorte Masser Fjelde?]

Hans Christian Andersen

Phantasiebillede

Hans Christian Andersen

Poesien [1849]

Hans Christian Andersen

Poetisk Note Til Digtet: Erindringblad Fra Hovedstaden

Hans Christian Andersen

Pouls Tale

Hans Christian Andersen

Pram

Hans Christian Andersen

Prolog Og Epilog

Hans Christian Andersen

Psalme [jeg Har En Angst Som Aldrig Før]

Hans Christian Andersen

Psalme [som Bladet Der Fra Træet Falder]

Hans Christian Andersen

R. Frankenu

Hans Christian Andersen

Rahbek

Hans Christian Andersen

Recension

Hans Christian Andersen

Reise-Capriccio

Hans Christian Andersen

Riber

Hans Christian Andersen

Rime-Djævelen

Hans Christian Andersen

Rolighed

Hans Christian Andersen

Romance

Hans Christian Andersen

Romance Af Festen Paa Kenilworth

Hans Christian Andersen

Romanze

Hans Christian Andersen

Rosen

Hans Christian Andersen

Rosen Paa Kisten

Hans Christian Andersen

Rosenkilde

Hans Christian Andersen

Rückerts 'Gedichte'

Hans Christian Andersen

S. Meisling

Hans Christian Andersen

S. S. Blicher

Hans Christian Andersen

Samsøe

Hans Christian Andersen

Sang Til Den Kjære Oldemoer A. C. D. Drewsen

Hans Christian Andersen

Sang Til Thorvaldsens Sidste Fødselsdag

Hans Christian Andersen

Sang Ved Rector Meislings Indsættelse I Helsingør

Hans Christian Andersen

Sangeren P. Schram

Hans Christian Andersen

Schack-Staffeldt

Hans Christian Andersen

September

'Den skønne Sommer fra os gaaer,
En Afskedsfest den giver;
Saadan, i kongelige Dragt,
Gik Jephtas Datter smykket
Did hen, hvor Døden bygged'.'

*

Septembers herlige Natur,
Med Veemod og med Glæde,
Er Aarets Farve-Klang-Figur,
Hvori en Gud har Sæde.
Da drømmer Norden, den er Syd,
Hver Farve hæver sig til Lyd;
Hør, dybe Aande-Toner
Fra Skovens høie Kroner!

Naturens Billed-Gallerie
Dybt til vort Hjerter taler,
See, Maleri ved Maleri!
Og Alt Originaler!
Alt med Betydning, riigt paa Aand,
Alt fra den store Mester-Haand,
Betragt hvert Stykke nøie,
Med Hjerter, som med Øie.

Her staaer et Huus, ja mueligt fleer,
Men Skoven reent det dølger,
Man Qvisten kun af Huset seer,
Og saa, hvor Røgen bølger;
Det er en dansk Original,
Der kun gjengives kan af Dahl;
See Mark og By og Kirke,
Og forrest tvende Birke.

I Aftentaage Dagen dør,
Den kaster lange Skygger;
See her en Sump med Siv og Rør,
Hvor just en Vildand dykker.
Det er en sand, en smuk Maneer,

Man lignende hos Ruysdael ser, -
En trødsket Piil paa Marken
Smukt speiler sig i Parken.

Dernede staaer en vældig Tyr
I Vandet op til Boven,
See Bakken med de andre Dyr,
Og Himmelen foroven!
Et ægte pottersk Maleri,
Dog han har ingen Deel deri -
Gebauer da? - jeg troer det,
Vor Herre selv har gjort det!

En Tremast hist paa Søen gaaer,
Saa lysteligt den krænger;
Matrosen høit i Masten staaer
Og ordner Seil og Stænger.
Det ligner Eckersberg jo lidt!
Maaskee er det af Arnold Schmidt?
De hvide Maager dukke,
Hvor Bølgerne sig lukke.

Nu Skoven staaer i Farve-Pragt
Med prægtig Lys og Skygge;
Ei Caravaggio har lagt
Meer i sit bedste Stykke.
Hver enkelt Farve sees deri,
Og dog er Alting Harmonie,
Det staaer med Lys og Skygge,
Et synligt Tonestykke!

Den solbelyste, grønne Vang,
Det høie Blaa foroven,
Dig synger Livets muntre Sang,
Som Fuglene i Skoven;
Det toner lysteligt i Dur,
Imens den stolte Skov-Natur
I Mol dit Bryst indvier
For Farve-Melodier!

Ja, til en Kirke, høi og stor,
Sig Skovens Bøge reise,

Og fra det høitidsfulde Chor,
Som ved en Bach og Weyse,
Man hører Orgel-Melodie.
Det er vort Hjertes Poesie,
Det er Naturens Stemme,
Thi her har Hjertet hjemme.

Rundtom den dybe Stilhed naaer,
Mens Glands vort Syn opliver;
Den skjønnne Sommer fra os gaaer,
En Afskeds Fest den giver,
Thi staaer den i sin Farvepragt;
Saadan, i kongelige Dragt,
Gik Jephtas Datter smykket
Did hen, hvor Døden bygged'.

O, Sommer! Livets Farveskjær,
Som Boblen, snart Du mister;
Naar Farverne er' stærkest der,
Saa veed man jo - den brister.
Din høie Pragt, din dybe Ro
Opfylder os med Haab og Tro;
See Mark og Eng og Skove
I Farver Herren love!

I Sphære-Sangens Harmonie
Hver Klode mægtigt klinger,
Paa hver dens egen Melodie
Sin Klang-Figur frembringer,
Den viser sig i Farve-Skjær;
September bringer Jordens her,
Og Farve-Melodier
Vor Sjæl til Gud indvier.

Hans Christian Andersen

Sindet Forfriskes, Tanken Beriges

Hans Christian Andersen

Skildvagten

Hans Christian Andersen

Skovbal

Hans Christian Andersen

Slaentjørnen

Hans Christian Andersen

Snee-Dronningen

Hans Christian Andersen

Søetoft

Hans Christian Andersen

Soldaten

Hans Christian Andersen

Soldaternes Sang Til Dannebrog

Hans Christian Andersen

Som En Æolsharpe Brudt Itu

Hans Christian Andersen

Som En Lotus Paa Den Stille Sø

Hans Christian Andersen

Sommerflugt Og Hvile

Hans Christian Andersen

Sonnet Ved Fyrstinde Borgheses Og Hendes Tre Børns Død

Hans Christian Andersen

Sorterup

Hans Christian Andersen

Spanien, Hvilken Rigdom Har Du

Hans Christian Andersen

Spillemand, Spil Paa Strænge

Hans Christian Andersen

Spillemanden

Hans Christian Andersen

Spørg Amagermo'Er

Hans Christian Andersen

Stakkels Mary Anne

Hans Christian Andersen

Stanzer For Musik

Hans Christian Andersen

Storken

Hans Christian Andersen

Storken Er Reist Til Fremmed' Land

Hans Christian Andersen

Stormen

Hans Christian Andersen

Studier Efter Naturen

Hans Christian Andersen

T. C. Bruun

Hans Christian Andersen

T. Kingo

Hans Christian Andersen

T. Overskou

Hans Christian Andersen

Taaren

Hans Christian Andersen

Tanker Ved En Ituslagen Jydepotte

Hans Christian Andersen

Th. Thaarup

Hans Christian Andersen

The Dying Child

Mother, I'm tired, and I would fain be sleeping;
Let me repose upon thy bosom sick;
But promise me that thou wilt leave off weeping,
Because thy tears fall hot upon my cheek.

Here it is cold: the tempest raveth madly;
But in my dreams all is so wondrous bright;
I see the angel-children smiling gladly,
When from my weary eyes I shut out light.

Mother, one stands beside me now! and, listen!
Dost thou not hear the music's sweet accord?
See how his white wings beautifully glisten?
Surely those wings were given him by the Lord!

Green, gold, and red, are floating all around me;
They are the flowers the angel scattereth.
Should I have also wings while life has bound me?
Or, mother, are they given alone in death?

Why dost thou clasp me as if I were going?
Why dost thou press thy cheek so unto mine?
Thy cheek is hot, and yet thy tears are flowing!
I will, dear mother, will be always thine!

Do not sigh thus - it marreth my reposing;
But if thou weep, then I must weep with thee!
Ah, I am tired - my weary eyes are closing -
Look, mother, look! the angel kisseth me!

Hans Christian Andersen

The Pixy And The Grocer

How bright the room seemed! It was as if a ray of light came from the book, a luminous tree whose branches spread out across the ceiling. The leaves were fresh and green and on each branch flowers bloomed and fruit hung. The flowers were faces of young maidens, some with radiant dark eyes and other(s) with clear blue ones. The fruits were sparkling stars. All the while the most beautiful music could be heard.

.....

He [the pixy] experienced greatness. He saw what we see when God, disguised as the storm, walks across the turbulent ocean. He cried without knowing why he cried, but found that in those tears happiness was hidden. "How wonderful it must be," he thought, "to sit under the magic tree together with the student." But that was not possible; he had to be satisfied with looking through the keyhole.

Hans Christian Andersen

Til A. Bournonville [du Giver Os En Digtning Uden Ord]

Hans Christian Andersen

Til A. Bournonville [et Folkesagn Igjennem Slægter Lever]

Hans Christian Andersen

Til A. Oehlenschläger

Hans Christian Andersen

Til Axel Fredstrup

Hans Christian Andersen

Til Bjørnstjerne-Bjørnson

Hans Christian Andersen

Til Capitainlieutenant Chr. Wulff

Hans Christian Andersen

Til Christian Den Ottende

Hans Christian Andersen

Til Den Lille Marie

Hans Christian Andersen

Til En Ung Billedhugger

Hans Christian Andersen

Til Fru J. L. Heiberg

Hans Christian Andersen

Til Fru Julie Sødring

Hans Christian Andersen

Til Fru Mortier De Fontaine

Hans Christian Andersen

Til H. C. Lumbye

Hans Christian Andersen

Til H. C. Ørsted

Hans Christian Andersen

Til H. S. [hvor Kjær Du Er Mig, Har Du Vel Forstaaet]

Hans Christian Andersen

Til H. S. [ind I Den Dunkle Skov I Tjørn Og Krat]

Hans Christian Andersen

Til Hende

Hans Christian Andersen

Til J. P. E. Hartmann Den 14de Mai

Hans Christian Andersen

Til J. P. E. Hartmann Ved Hans Hjemkomst Fra Udlandet 1835

Hans Christian Andersen

Til Jonas Collin

Hans Christian Andersen

Til Julius Mosen

Hans Christian Andersen

Til Kronprinds Frederik Og Kronprindsesse Lovisa

Hans Christian Andersen

Til Læserne

Hans Christian Andersen

Til Landsoldaten

Hans Christian Andersen

Til Mig Du Kom Som Lille, Barnlig-Glad

Hans Christian Andersen

Til Niels W. Gade Og Sophie Hartmann

Hans Christian Andersen

Tilfreds I Sit Hjerte Og Glad I Sit Sind

Hans Christian Andersen

Tro Paa Ingen, Ei Dig Selv

Hans Christian Andersen

Tullin

Hans Christian Andersen

Tyveknægten

Hans Christian Andersen

Under En Ung Afdød Piges Portrait

Hans Christian Andersen

Vær Hilset, Du Fortids Toledo

Hans Christian Andersen

Vandrerens Sang

Hans Christian Andersen

Vandrer-Liv

Hans Christian Andersen

Vandring I Skoven

Hans Christian Andersen

Ved Borgen Ravenswood I Skotland

Hans Christian Andersen

Ved Botanikeren Liebmanns Afreise Til Mexico 1840

Hans Christian Andersen

Ved Christian Ryders Grav

Hans Christian Andersen

Ved En Forestilling Af Familien Price

Hans Christian Andersen

Ved En Givet Forestilling Til Indtægt For „Den Blinde Soldat“

Hans Christian Andersen

Ved En Vens Afrejse Til Paris!

Hans Christian Andersen

Ved Et Barns Død

Hans Christian Andersen

Ved Festen For Architect Bingesbøll

Hans Christian Andersen

Ved Ham, For Hvem At Stenen Brast For Graven

Hans Christian Andersen

Ved Husets Muur Stod En Hæk Af Geranier

Hans Christian Andersen

Ved Juletid I Nizza

Hans Christian Andersen

Ved Juletræet

Hans Christian Andersen

Ved Soldatens Hjemkomst I 1864

Hans Christian Andersen

Venskabs-Pagten

Hans Christian Andersen

Verden Er Falsk, Verden Er Fæl

Hans Christian Andersen

Vi En Sang Maae Holger Skiænke

Hans Christian Andersen

Vi Er I Marts, Men Martsviol

Hans Christian Andersen

Vise

Hans Christian Andersen

Vise Af Festen Paa Kenilworth

Hans Christian Andersen

Wessel

Hans Christian Andersen

Zahle

Hans Christian Andersen

Zelitz

Hans Christian Andersen